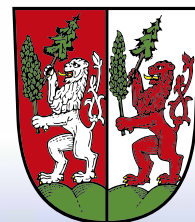

Bělohradské listy

Vydáno 22. 4. 2016 • Ročník XVI • Cena 16 Kč

2 / 2016

Objektivem Bělohradských listů

Foto: Alena Fléglová, Ladislav Stuchlík,
Václav Lejdar, Petr Laušman, Jan Kejval

DVĚ EPIZODY

Léto rozjasnilo svou tvář a sametové obláčky vanuly po obloze jako vzpomínky na dny nedávno minulé. Ve výkladní skříni pražského Fišerova knihkupectví v Kaprově ulici jsem si všiml plakátku se stručným textem: VÁCLAV HAVEL - ŽIVOTOPIS. Knihu jsem si koupil (dokonce mi ji zabalili) a pokračoval přes Mánesův most na druhý břeh řeky. V Malostranské kavárně si při kávě knihu prohlédnu, pomyslel jsem si a přidal do kroku, avšak vzhledem k jakýmsi restitučním sporům byla kavárna zavřená. Nato jsem vzhledl vzhůru - no jasně, problesklo mi hlavou! Prolétl jsem Nerudovkou a po chvíli stanul na třetím nádvoří Pražského hradu před vchodem do Kanceláře prezidenta republiky. Otevřel jsem dveře. Na vrátnici (dá-li se to tak nazvat) seděl nějaký člověk a četl noviny. Ukázal jsem mu novinářský průkaz s tím, že jdu za panem prezidentem. „Jestli tam bude...?“ řekl, popsal mi cestu a vrátil se ke svým novinám. V sekretariátu mě přivítala žena velmi laskavého pohledu, hřejivého úsměvu v očích a vřelého stisku ruky. Poté se mě zeptala na účel návštěvy. Zbrkle jsem sáhl do tašky, roztrhl papír a podal jí knížku s tím, že bych byl rád, kdyby mi ji pan prezident podepsal. „A proč by vám ji měl podepisovat, když jsem ji napsala já?“ Přihlédl jsem blíže. Trapas. Jméno autora jsem na obálce skutečně přehlédl. Omluvil jsem se, paní se usmála, chopila se propisky a vepsala mi tam věnování s podpisem:

„..... *Eda Kriseová, Praha 21.6.1991*“.

(Pozn.: E.K., novinářka a spisovatelka (1940), členka PEN klubu, Obce spisovatelů, Kafkovy společnosti a správní rady Nadace Central and Eastern European Book Project v Amsterodamu. Počátkem 90. let poradkyně prezidenta republiky Václava Havla.)

Abych vysvětlil, proč o tom píšu, musím ještě uvést jednu epizodu. Praha, ČESKÁ TELEVIZE, Kavčí hory, redakce pořadu o literatuře. Vedro k neudýchání (33° C).

Stejně, jako před čtyřicetiletými lety na Hradě, měl jsem na rameni zavěšenou tutéž tašku a v ní svou novou knihu ještě vonící tiskařskou barvou. Na vrátnici (dá-li se to tak nazvat) jsem mladé ženě předložil novinářskou legitimaci s tím, že jdu pracovně za panem šéfredaktorem. Něco si z té legitimace opsala a poté mi podala papírek, na kterém bylo čtyřmístné číslo. Když jsem pokrčil rameny, ukázala prstem za má záda: „Telefon...!“ Ohlédl jsem se. Opravdu. Visel tam na stěně proti vrátnici, měl stříbrná tlačítka a klasické sluchátko a připomínal nekrytou telefonní budku, takže kdokoliv procházel kolem, mohl hovorům nerušeně naslouchat. Také jsem měl nepříjemný pocit, že můj hovor je nahráván a snímán bezpečnostní kamerou. Když jsem panu šéfredaktorovi vysvětlil účel návštěvy, ozvalo se ze sluchátka: „Pošlete knihu e-mailem. Obálku a anonci.“ Nadechl jsem se: „Jsem tady na vrátnici, knihu držím v ruce, kdybyste byl tak laskav a mohl na okamžik přijít...“

„Nemohl,“ přerušil mě. „Pošlete to e-mailem!“ zopakoval a zavěsil, takže jsem mu ani nestihl sdělit, že e-mailovou adresu nemám. 21.7.2015.

Vyprávěl jsem tuto epizodu několika známým, převážně z branže, a všichni reagovali stejně: „To je přece normální.“ Jenže co je to normální?, zamyslel jsem se. Tak třeba právo na soukromí. S překotným vývojem a zdokonalováním technologií, hlavně elektroniky, dochází nejenom k odcizení v lidských vztazích, ale zároveň ti, co své soukromí střeží jako oko v hlavě, se o ně připravují tím, že za závěsy či žaluziemi zveřejňují na sociálních sítích choulostivé údaje jako datum narození, bydliště, profesi, fotografii, atd. Přitom strach či úzkost ze ztráty soukromí a zneužití osobních dat se dnes ve světě zařadily mezi civilizační choroby.

Během toho relativně krátkého období došlo ve společnosti k mnohým změnám, k výraznému posunu. Těžko říct, zda-li směřoval nahoru nebo dolů, kupředu nebo zpátky. Stejně těžké je odhadnout, kam se posune za dalších čtyřicet let. Hranice mezi skutečným životem a virtuální realitou se stále víc prolínají. A nejsou to pouze internet, e-maily, facebooky, instagramy, počítačové hry, speciální brýle a rukavice a audiovizuální helmy, ale především tendence mladých i dospělých integrovat se do simulovaného (fiktivního) prostředí, jež nakonec pohltil všechny.

Fantazie nebo blížká budoucnost...?

Základním pilířem komunikace mezi lidmi je - nebo by měl být - dialog.

Živé slovo, pohled z očí do očí, úsměv, podání a upřímný stisk ruky. Něco, co jsem naposledy zažil na Hradě a co bych si přál, kdyby pánbůh dal - aby se alespoň něco z toho vrátilo. Něco malého, co by se jevilo jako velký krok kupředu. Pro začátek by stačilo jen trochu zpomalit a rozhlédnout se kolem sebe otevřenými očima a srdcem.

Jiří Sehnal

2 OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

3 FEJETON (JIRÍ SEHNAL)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

5 STAROSTA ODPOVÍDÁ (PAVEL ŠUBR)

6-7 PROMĚNA JAKO CESTA (JAROSLAV JIRÁSKO)

8-9 ZAŽÍT KALIFORNI (ALENA FLÉGLOVÁ)

10 PÁTER GRZEGORZ PUSZKIEWICZ (LADISLAV STUHLÍK)

11 UŽ ROZKVETLY, PŘIJEĎTE (JIRÍ SEHNAL)

12-13 KRAJEM MÝCH PŘEDKŮ (KAREL RAIS, PAVLA KEJKLIČKOVÁ)

14-15 SVATÝ OTTO NA BĚLOHRADSKU (JOSEF ŠPÜR)

16 HISTORICKY O POUTI VE HŘÍDELCI A LÁNECH (VLASTIMIL HRNČÍŘ)

17 HISTORICKÉ FOTKY Z BĚLOHRADSKA

18 Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20-21 JARNÍ ČÁST SOUTĚŽE ZAHÁJÍ Z PRVNÍCH MÍST (JAROSLAV VOVES)

22-23 ŠIKOVNÉ RUCE, CHYTRÉ HLAVY PETR KRÁČMAR (EDUARD ČELIŠ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE STRANA 1 / LADISLAV STUHLÍK ZÁMEK V MODRÉ

STRANA 24 / VÁCLAV LEJDAR BĚLOHRADSKÉ POSTRŽIŽNY

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE 24. 6. 2016

Bělohradské listy

periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Reakce na článek starosty

V poslední době mohla nejenom bělohradská veřejnost zachytit informace ze strany pana starosty, Pavla Šubra, které se týkají našich fotbalových oddílů, tzn. TJ Lázně Bělohrad oddíl kopané a FKM Javorka. Články se objevily v Bělohradských listech nebo na Zdi nářků Městského úřadu.

Jako současný představitel těchto fotbalových klubů v Lázních Bělohradě, se musíme vyjádřit k některým tvrzením a také veřejnost informovat, jak to vše ve skutečnosti je. I když se bohužel jedná o záležitosti staré několik let. Což je trochu zarážející ...

V předmětných článcích se veřejnost a i my dozvídáme, že:

„FK Lázně Bělohrad – Pecka je např. členem TJ Lázně Bělohrad, dle stanov TJ s vlastní právní subjektivitou, kterou ale ve skutečnosti nemá a nikdy neměl, přesto žádal město o dotace.“

Takže je nám vlastně sděleno, že klub v podstatě není a nikdy neexistoval! Toto tvrzení je opřeno o rozbor právního zástupce města.

My jsme od začátku tvrdili, že tomu tak není, ale jelikož nejsme právníci a v předmětné době jsme ani nebyli ve vedení oddílu, tak jsme také, ač neradi, museli nechat udělat právní náhled:

„Fotbalový klub Lázně Bělohrad – Pecka vznikl v roce 2008 jako organizační jednotka občanského sdružení TJ Lázně Bělohrad. Organizační jednotka je odvozenou (vedlejší) právní osobou, která je závislá na existenci hlavního sdružení (TJ Lázně Bělohrad). Zda má, nebo nemá právní subjektivitu, vyplývá přímo a pouze z registrovaných stanov sdružení. V roce 2008 nebyla možnost ověřit si informace o právním režimu organizačních jednotek v žádném veřejném rejstříku, což opravdu představovalo nejistotu v právních vztazích. Fotbalový klub si tento zákonný nedostatek uvědomoval a městu proto předložil i stanovы TJ Lázně Bělohrad, které mu výslovně právní subjektivitu přiznávají. Nový občanský zákoník přinesl terminologickou změnu a od 1. 1. 2014 se na občanská sdružení pohlíží jako na spolky a na organizační jednotky jako na pobočné spolky. Po zápisu změn však dosavadní práva a povinnosti zůstávají zachovány. Z výše uvedeného vyplývá, že Fotbalový klub Lázně Bělohrad – Pecka skutečně existoval i po právní stránce a byl oprávněn žádat město o dotace.“

Naším předmětem činnosti je ale sportovní činnost. Jak je všem v Bělohradě i v širokém okolí známo, toto naše poslání téměř každý den spoustu let a zadarmo (na úkor svých rodin, firem a svého osobního volna) vykonáváme. Takže moc dobře nechápeme, proč jsou tyto záležitosti řešeny až nyní a v médiích.

Dalším bodem pomyslného a jednostranného „sváru“ je to, že městu není znám důvod samotné existence FKM Javorka, jako bělohradského fotbalového klubu mládeže.

Opět se vracíme až do roku 2008, kdy byl klub založen jako spojení fotbalové mládeže v Lázních Bělohradě a na Pecce. Děje se tak všude, jelikož dětí ubývá. Pro příklad – RSMK Cidlina, FKM Úpa, RSCM Rozkoš nebo FC

Táborsko, FC Slovácko atd. Sídlo klubu je na Pecce, jelikož sekretářem je Ing. V. Stárek, který tam bydlí a chodí k němu přímo veškerá korespondence z KFS a z jiných oddílů.

Myslíme si také, že za dobu svojí existence si Javorka vydobyla pevné místo na fotbalové mapě a kdo se o fotbal alespoň trochu zajímá, tak ji zná. Ostatní ji mohou jedním kliknutím na internetu také okamžitě poznat.

V této souvislosti musíme také upřesnit, že FKM Javorka, údajně, bez smluvního vztahu s městem, resp. s TJ, užívá místní sportovní areál.

Na základě dosud platných dohod a smluv tomu tak není, což opět dokládáme vyjádřením našeho právního zástupce:

„TJ Lázně Bělohrad na základě Smlouvy o výpůjčce ze dne 18. 12. 2014, která nahradila Smlouvu o výpůjčce z roku 2008, uzavřené s městem Lázně Bělohrad bezplatně užívá mimo jiné fotbalové prostory za účelem své činnosti, tj. především činnosti sportovní, a dále k pořádání kulturních a společenských akcí. TJ Lázně Bělohrad se zavázala FKM Javorce poskytnout sportovní plochy, kabiny, míče a další sportovní vybavení pro účely konání zápasů, turnajových akcí a tréninků. Toto ujednání vyplývá ze Smlouvy o spolupráci při výchově mládeže ze dne 23. 3. 2007 uzavřené mezi FKM Javorka, SK Harant Pecka a TJ Lázně Bělohrad. Jde tedy o využívání fotbalového areálu v souladu se Smlouvou o výpůjčce, tento stav je dostačující a není nutné uzavírat samostatnou smlouvu. Současně jsou všichni členové FKM Javorka od počátku také členy TJ Lázně Bělohrad s právem aktivně se účastnit její tělovýchovné činnosti.“

Dále jsme rádi, že pan starosta uvedl, jaký příspěvek my fotbalisti od města dostáváme. To znamená, 100.000,-Kč na dospělé a 200.000,- Kč na mládež. Naše členská základna čítá cca 130 aktivních členů. Vše je ale relativní, např. fotbalisté z Nové Paky, kteří hrají o 2 soutěže níže než my, dostávají 500.000,- Kč.

Pro objektivní informování veřejnosti žádáme, aby byly zveřejněny příspěvky všech oddílů (+ seznamy opravdu aktivních členů) ve městě, které je od města dostávají a nehledělo se jen na fotbal, který se nemá v našem městě, dle našeho názoru, za co stydět. Což můžeme všem zájemcům rádi doložit (účtenictví, dotace, ligový hráči z našich řad, reprezentanti atd.).

A na závěr se musíme vyjádřit i k výstavbě fotbalových kabin, protože si myslíme, že veřejnost má, na základě uveřejněných informací, nedostatek informací a tím i zkreslenou představu.

Hlavním iniciátorem změny zázemí fotbalového oddílu byli od počátku sami fotbalisté. Staré kabiny, které byly postaveny v roce 1972, současněmu využití, nejen z hlediska technického, ale především z hlediska kapacitního, nedostačují. Ano, kabiny byly staré, ale vždy uklizené a čisté! Důležité je ještě sdělit, že až do roku 2014 byly kabiny majetkem TJ Lázně Bělohrad. Na podzim roku 2014 ale došlo k převodu majetku na město.

Již v roce 2004 výbor fotbalového oddílu začal připravovat projektovou dokumentaci, která byla dokončena v roce 2006, a následně

bylo vydáno stavební povolení. Začali se shánět finance na rekonstrukci. Žádalo se několikrát o dotace na MŠMT ČR a MF ČR. Bohužel neúspěšně. Proto se v roce 2010 požádalo město o finanční příspěvek 3,5 mil. Kč na rekonstrukci kabin vlastními silami. Žádost nebyla schválena. Proto došlo k rozhodnutí rekonstruovat kabiny v několika etapách. V roce 2011 bylo požádáno město o 200.000,- Kč na výstavbu základů pro rozšíření budovy. Peníze byly schváleny a proinvestovalo se 120.000,- Kč. Zbytek byl vrácen. A nyní zdůrazňujeme, tyto základy byly zcela v pořádku k původnímu projektu rekonstrukce kabin. V té době nebylo známo, že se staré kabiny úplně zbourají a postaví se úplně jiný objekt, který bude potřebovat, logicky, i jiné základy! Pro další etapy rekonstrukce bylo po aktualizaci projektu požádáno město o příspěvek 4 mil. Kč, který by byl rozložen do dvou let. Zastupitelstvo města se nakonec rozhodlo pro kompletní přestavbu sportovního areálu (parkoviště, objekt pro fotbal a stolní tenis, nový tenisový kurt, 2 nové kurty pro plážový volejbal atd.)

Nyní probíhá první etapa. Jedná se o stavbu zázemí pro fotbalový oddíl (přízemí) a oddíl stolního tenisu (1. patro). To vše dle smlouvy o dílo, za 17,8 mil. Kč. Tato první etapa výstavby měla trvat od 17. 7. do 16. 12. 2016.

V polovině července 2015 nám bylo oficiálně ze strany města oznámeno, že se bude stavět. Během týdne jsme vystěhovali kabiny. Byli jsme také ujištěni, že jarní část sezony již sehraje v domácím prostředí, v nových kabinách a na hlavním hřišti. Ihned jsme o tomto záměru informovali Krajský fotbalový svaz. Došlo k dohodě, že podzimní část sezony sehraje pouze na hřištích soupeřů a jarní pouze v domácím prostředí. Zápas starších žáků jsme přesunuli na Pecku a turnaje připravek do Miletína. V průběhu podzimu 2015 jsme byli ze strany města ujištěni, přes skluz v časovém harmonogramu prací, o tom, že do začátku jarní soutěže bude vše připraveno. Tak se bohužel nestalo a na osobní schůzce u pana starosty nám byl sdělen návrh odehrát jarní část soutěže na tréninkovém hřišti a zázemí mít v hernách stolního tenisu (původních), případně v zázemí tenisu (při utkáních – hosté a rozhodčí). Oznámil to i na KFS. Zástupce KFS, pan Brož, se spojil i s námi a vše s námi konzultoval. Po zvážení všech pro a proti, vzhledem k požadavkům a nárokům soutěže, odpovědnosti za případné porušení Soutěžního řádu a stavu tréninkového hřiště, jsme se rozhodli odehrát i jarní část soutěže mimo bělohradský sportovní areál. Oslovili jsme SK Miletín, který nám vyšel vstříc. Tuto variantu nám také „posvětil“ KFS.

Nakonec, ač nechceme, si musíme položit otázku. Kdo a co chce tímto vším (právní rozbory atd.) dokázat? My jsme chtěli dělat sport a toto nesmyslné dokazování nemáme vůbec zájem.

Jelikož se naše odpovědi týkají i článku pana starosty, který byl otištěn v Bělohradských listech, žádáme i my o uveřejnění v BL.

Za výbor TJ Lázně Bělohrad z.s.

– oddíl kopané, Patrik Ježek – předseda

Za výbor FKM Javorka, Oldřich Velich

– předseda

Starosta odpovídá

V minulých dnech zveřejnili pánové Patrik Ježek a Oldřich Velich své stanovisko k mému vyjádření o dostavbě sportovního areálu u Bažantnice v únorových Bělohradských listech. Dost dobře jejich stanovisko nechápu, obzvlášť v době, kdy město po letech dohadů rekonstruuje sportovní areál. Navíc mně připadá, že obě strany příliš tyto spory nezajímají a podobnou diskusi považují za zbytečnou.

Prvním bodem stanoviska je **právní subjektivita FK Lázně Bělohrad – Pecka**. Vše začalo koncem ledna 2016, kdy město podávalo žádost o dotaci na dostavbu sportovního areálu. V žádosti se uvádí, kolik sportovních klubů nebo jednot bude sportoviště využívat. Byl jsem přitom upozorněn zástupci firmy, která nám žádost připravovala, že ve stanovách TJ Lázně Bělohrad je uvedeno, že „v TJ se sdružuje Fotbalový klub Lázně Bělohrad – Pecka, který má svoji právní subjektivitu“. Zástupci firmy chtěli tento klub do žádosti uvést, ale zjistili, že FK Lázně Bělohrad – Pecka nemá IČO. Obratem jsem požádal o stanovisko právního zástupce města, který mně napsal: „Z informací a dokladů vyplývá, že FK Lázně Bělohrad – Pecka neprokázal svoji samotnou existenci v právním smyslu slova. Nebylo prokázáno, že by se jednalo o právnickou osobu ve smyslu ust. § 20 občanského zákoníku.“ Podle § 6 odst. 2 tehdy platného zákona o sdružování občanů bylo možné zřízení organizačních jednotek dvojího typu, a to s právní subjektivitou a bez právní subjektivity. Organizační jednotky s právní subjektivitou, na rozdíl od těch bez právní subjektivity, musí zakládat svoje právní postavení ze schválených či evidovaných stanov sdružení ministerstvem. To však nevylučuje, aby ve stanovách byla i ustanovení o organizačních jednotkách, které právní subjektivitu nemají, resp. mít nebudou. Navíc, dle názoru právního zástupce města, je zákonným omezením činnosti organizační jednotky jako právnické osoby jen na vlastní činnost občanského sdružení obsaženou ve stanovách registrovaného (evidovaného) občanského sdružení, případně v jejich změnách vztatých ministerstvem na vědomí, jež organizační jednotka nesmí překročit. Za zásadní však dále považuji skutečnost, že existence organizační jednotky není zřejmá z veřejných zdrojů a bylo tak věcí FK Lázně Bělohrad - Pecka vždy prokázat svoji existenci a zejména, kdo je oprávněn za něj jednat, což však v minulosti nikdy neučinil. Navíc by mu TJ měla vystavit doklad o výše uvedených skutečnostech – registrační list, což se také nikdy nestalo. Na doporučení právního zástupce města jsem tedy informoval vedení TJ, že by měli tyto záležitosti ve stanovách uvést do pořádku. Zároveň jsem jim byl upozorněn, že pokud by město poskytlo FK Lázně Bělohrad – Pecka požadované 4 miliony Kč, mohl by mít problém klub i město. Ještě pro doplnění – v našem městě působí (dle vedení fotbalu) 3 organizace zabývající se fotbalem – oddíl kopané TJ Lázně Bělohrad, FK Lázně Bělohrad – Pecka a FKM Javorka. Majitelem fotbalových kabin byla do roku 2014 TJ Lázně Bělohrad, nikoliv FK Lázně Bělohrad – Pecka, který přitom město žádal o dotaci 4 miliony Kč na jejich rekonstrukci. **O FKM Javorka** jsem v Bělohradských listech

nic nepsal, jen jsem upozornil p. Ježka a Velicha, že FKM Javorka využívá sportovní areál města, trénuje zde, hraje zápasy, a proto by měl být upraven jeho právní vztah k tomuto areálu. Řekl jsem, že úplně stačí souhlas rady města na základě žádosti TJ. Opět jsem vyšel z právního rozboru Mgr. Malíka: „K otázce užívání sportovního areálu uvádím, že v uzavřené smlouvě o výpůjčce mezi městem a TJ z 18.12.2014 je uvedeno, že další pronájem nemovitostí, které jsou předmětem této smlouvy, může TJ uskutečnit pouze s předchozím písemným souhlasem města. Proto navrhuji, aby město Lázně Bělohrad dalo výslovný souhlas s uzavřením další smlouvy o výpůjčce, na základě které by TJ přenechala toto hřiště na určenou dobu do užívání FKM Javorka. Toto řešení je nutné už jen z důvodu případné odpovědnosti za škody, pojištění nemovitostí, apod.“ Město dostavuje sportovní areál hlavně z důvodu, aby sloužil mládeži, aby se mládež nepoflakovala po městě nebo neseďela u počítačů, ale sportovala. Nechápu reakci vedení fotbalu, které se snaží hledat právní důvody místo toho, aby jednoduše dalo věc do pořádku.

K FKM Javorka jsem na Zdi nářků uvedl, že rada města by byla ráda, kdyby třeba v názvu FKM Javorka se objevilo, že jde o klub z Lázní Bělohradu, i když má sídlo na Pece. Je to z důvodu, že mu město letos přispívá na činnost 200.000 Kč. Příspevek je tak vysoký proto, že si vážíme toho, jak FKM Javorka pracuje s mládeží.

Dalším bodem stanoviska fotbalistů je **výše příspěvků jednotlivým oddílům**. Touto záležitostí se zabývala sportovní komise města, která navrhla, a zastupitelstvo města schválilo následující výši příspěvků:

FKM Javorka: 200.000 Kč - 135 členů, kopaná: 100.000 Kč - 135 členů, tenis: 170.000 Kč - 115 členů, šachy: 15.000 Kč - 21 členů, národní házená: 80.000 Kč - 84 členů, stolní tenis: 25.000 Kč - 36 členů, ASPV: 20.000 Kč - 78 členů, volejbal: 40.000 Kč - 59 členů, turistika: 5.000 Kč - 45 členů, florbal: 100.000 Kč - 46 členů, režie TJ: 125.000 Kč, Sokol Lázně Bělohrad: 200.000 Kč - 174 členů.

FK Lázně Bělohrad – Pecka o příspěvek nepožádal a u oddílu kopané TJ Lázně Bělohrad a FKM Javorka jde zřejmě o stejnou členskou základnu.

K tomu dodám, že porovnání činnosti jed-

notlivých oddílů je velice obtížné. Komise preferovala především práci s mládeží, finanční náročnost využití sportovišť, popularitu sportu, atd. Musím připomenout, že tenisté využívají v zimě tenisovou halu. Týdně 50 hodin, za což členové oddílu za 6 měsíců zaplatí cca 250.000 Kč. Zatímco o fotbalový areál se stará město a fotbal platí pouze přípravu v hale SOU nebo za trénink na umělé trávě. Členskou základnu oddílu florbalu zase tvoří téměř jen mládež a peníze budou využity z velké části na nákup vybavení, protože oddíl funguje krátkou dobu. Fotbal vloni dostal od města 460.000 Kč, z toho 260.000 na nákup bezpečných branek, a veškeré náklady na energie (elektřina,...) mu TJ hradí z položky režie.

K porovnání s Novou Pakou uvedu, že fotbalisté v Nové Pace si z příspěvku hradí provoz a údržbu tréninkového hřiště. Dále např. město Chlumec nad Cidlinou, kde fotbalisté hrají o třídu výše než Bělohrad, poskytuje letos fotbalu příspěvek 285.000 Kč a na údržbu fotbalového areálu, kterou si fotbalisté zajišťují sami, 100.000 Kč ročně. Fotbalisté si tam nyní sami budují osvětlení tréninkového hřiště. Město Dobruška, kde fotbalisté hrají stejně jako v Chlumci krajský přebor, přispívá oddílu fotbalu 125.000 Kč a fotbalisté si sami udržují svůj areál. V Lázních Bohdaneč město přispívá fotbalu na činnost 20.000 Kč a fotbalisté hradí městu nájem za stadion 60.000 Kč. Myslím, že v Bělohradě je podpora fotbalu a sportu vůbec velice nadstandardní.

K dostavbě fotbalového areálu jsem už napsal a řekl hodně. Chci jen dodat, že fotbalisté místo, aby byli rádi, že město jim budeje takovéto zázemí, město jen kritizují. Přitom na dostavbě prakticky nespolupracují. Uvedu 3 příklady: V prosinci jsem pozval zastupitele a zástupce TJ včetně fotbalu (p. Ježek a Velich) na prohlídku stavby. Ani jeden nepřišel, takže jsem jim telefonoval a p. Ježek mně řekl, že stavbu vidět nemusí, že mu stačí projekt. V únoru jsme řešili dlažby a obklady ve fotbalových kabinách. Opět jsme zvali zástupce fotbalu, aby si obklady vybrali. Nepřišli, jen vzkázali, ať je vybereme sami. V březnu jsme vybírali dodavatele vnitřního vybavení (nábytek), do hodnotící komise jsme jmenovali p. Velicha a jako náhradníka p. Ježka, na jednání komise nepřišli a pouze sdělili, že nemají čas.

pokračování na straně 14 ▶

QUO VADIS, školo? PROMĚNA JAKO CESTA

Základní vzdělávání prochází procesem hledání sebe sama. V souvislosti s vědeckými poznatky posledního třicetiletí se ukazuje systém vymyšlený, a mocnáři direktivně do škol implantovaný, jako čím dál méně vyhovující. Tradiční pohled na školu se výrazně mění. Co s tím? Jak se vyrovnat se skutečností, že různé skupiny mají různá očekávání - rodiče, zřizovatelé, veřejnost, učitelé a v neposlední řadě politici? Pokud si všichni neuvědomíme, že středobodem celého školství je žák (a jeho potřeby, motivace, spokojenost a hlavně jeho vzdělání), bude jakákoliv změna velmi obtížná.

Na to, jak se daří reagovat na změny ve společnosti a jak řídit školu ve víru různých očekávání, jsme se zeptali ředitele Základní školy K. V. Raie Jaroslava Jirásko.

Jaká je bělohorská škola?

O tom se někomu, kdo školu řídí a kdo je součástí života školy, těžko objektivně hovoří. To nechám na ostatních. Mě by potěšilo, kdyby k naší škole patřila slova moderní, pohodová, progresivní, profesionální... Chceme být dobrou školou. Víme, jaké jsou znaky dobré školy. A snažíme se k nim přibližovat.

Dobrá škola? Co si pod tímto slovním spojením může veřejnost představit?

Dobrou školou je škola, která se neustále sama učí. Která je otevřená všemu dobrému a novému zvenčí, která uvnitř spolupracuje, dokáže provádět kritickou reflexi své práce. Dobrou školou je škola s pohodovou atmosférou a spokojenými žáky. Dobrá škola ctí zásady demokracie a etiky, ctí individualitu každého žáka a s žáky jedná jako s partnery (pozor, aby nedošlo k nepochopení, partnerství není kamarádství, ale vzájemná úcta a respekt). Dobrá škola dodržuje pravidla, na kterých se aktéři dohodli. Dobrá škola má učitele s dobrými profesními předpoklady a vlastnostmi, učitele, kteří ctí pravidlo „mít rád školní děti jako své vlastní“. V dobré škole se všichni navzájem respektují (nikoliv tolerují). Dobrá škola je úplně pro všechny. Dobrá škola žáky vzdělává, nikoliv probírá učivo.

Lze tomu tedy rozumět tak, že žáky má škola, aby mohla být označena - dobrá - především bavít? A nebude to v realu vést k tomu, že takové hodnocení získá ta škola, která bude razit trend nechat rozhodnutí, co a kdy se chtějí učit, na samotných žácích? Nehrozí do budoucna, že žáci nebudou umět nic a navíc těžko získají řadu volných vlastností, které jsou pro uplatnění v životě nezbytné?

No, hodně lidí to říká. Dovolím si nesouhlasit. Je to spíše na odborný článek, než na jeden rozhovor. Pokusím se být stručný. Za prvé,

domysleme si výraz „nic neumět“. To absolutně, co v něm je. Nedovolil bych si to říci ani o primitivnějších formách života na Zemi.

Druhá oblíbená fráze je „vždyť ty děti přeci NĚCO musí umět“. Zcela logicky potom následuje otázka, co je obsahem slova „NĚCO“. Jestli se nepletu, naposlady toto trefně definoval Komenský. Napsal, že vzdělaný žák musí číst, psát a počítat (všimněte si, že to nejsou znalosti, ale dovednosti). Více si netroufl, protože byl moudrý. Vždycky, když se určitý počet dospělých (odborníků či laiků) začne bavit o tom, co všechno by žáci měli znát, vznikne mnoho variant různých nápadů. Končí to nedohodou. A pohoršením, co všechno ti mladí neumějí.

Naštěstí většina odborníků dnes chápe, že vzdělání se nedá nadefinovat znalostmi, kvantitou informací, ale dovednostmi (čili kompetencemi). Shoda panuje na čtení, psaní, počítání, cizích jazycích, ovládnutí informačních technologií. K tomu patří samozřejmě sociální a komunikační dovednosti, a jako třešnička na dortu, myšlení (nejlépe kritické). V poslední době odborná literatura hovoří o třech základních principech vzdělanosti - jazyková gramotnost, matematická gramotnost a informační gramotnost. Ty se prolínají a všechno souvisí se vším.

A jak je tento trend realizován ve vaší škole?

Naše vzdělávací dokumenty definují dílčí činnosti, které by žák měl na určité úrovni splňovat. Odborný výraz pro ně je „očekávaný výstup“. Očekávané výstupy jsou postupně krůčky k rozvoji klíčových kompetencí (tedy znalostí, dovedností a postojů žáka). Takzvané učivo (to je strašlivý výraz) je jen podpůrným krokem k získání dovednosti. Učivo není cílem, cílem je umět ho využívat v dovednostech.

A nejdná se v důsledku aplikování tohoto nového uchopení pojetí výchovně vzdělávacího procesu k poklesu vzdělanosti?

„Vzdělanost závisí v ušlechtilých mravech, v dobrém srdci a jasném rozumu.“ (B. Němcová). Kniha J. Průchy: Česká vzdělanost uvádí, že pojem „vzdělanost“ není přesně nadefinován a každý má jiné představy. Ačkoliv se sousloví „pokles vzdělanosti“ v médiích objevuje, není nijak empiricky dokladován. Většinou jsou interpretovány výsledky nějakých testů. Je test ukazatelem vzdělanosti?

Zdá se, že například používání správného pravopisu a základních matematických dovedností je horší. Nikdo to ale dlouhodobě nesleduje, jsou to spíše naše dojmy a nařikání. A co se týká dovedností, rozhodně je současné děti nemají menší nebo horší. Mají je jiné. Dokáží dokonale ovládat veškerá mobilní zařízení, mají naposloucháno velmi mnoho hudby, mají zhlédnutý kdejaký film, umějí upravovat videa a fotky a během okamžiku je poslat desítkám lidí, apod. Dříve uměly děti podojit krávu, dnes umí poslat sms (ani jedno je škola neučila). A to je další věc - vzdělávání probíhá více mimo školu než ve škole.

Jenomže my dospělí máme jiná očekávání - třeba, že budou číst Babičku Boženy Němcové, protože si myslíme, že po jejím přečtení budou vzdělanější.

Takže podle jakého klíče by měla škola selektovat informace na ty, které bude žákům předávat, zatímco u ostatních bude předpokládat, že si je žák sám vyhledá?

To je pro školu to nejtěžší. Odhadnout, které informace pro žáky budou nějak užitečné a mají smysl. Před padesáti lety škola sloužila jako zdroj informací. Dnes už ani náhodou. Zdroje informací jsou úplně někde jinde. Informace na nás útočí, nebojím se říci, že nás ohrožují. Nejničivější jsou pro lidi ty bezcen-

né, komerční, bulvární, říká se jim ohlupující. Velkým úkolem školy je učit žáky pracovat s informacemi. Ukázat jim, že pokud se před některými budou bránit, ověřovat si je, kriticky o každé přemýšlet, že jejich život bude lepší. Rozhodně škola nesmí být rutinním předavacím informací. K tomu slouží google.

Pouhé informace jsou bezcenné. Je to šum kolem nás. Opravdu cenné jsou informace pro nás UŽITEČNÉ. A to je výzva - nadefinovat si, jaké informace potřebuji a pak je přijmout, zpracovat a vyhledat. To ostatní hodit do koše.

Vraťme se do školy v Bělohradě. Co se škole daří a v čem má rezervy?

Máme moderní budovu a skvěle vybavení a zázemí. Daří se vytvářet příznivé klima. Podporujeme partnerství a týmovost. Jsme úspěšní v integraci, v práci s kázní žáků - důraz klademe na prevenci a individuální práci, než na represii. Podporujeme změny metod práce. Žáci často i pracují na projektech, ve skupinách, podporujeme zařazování metod aktivního učení. Výrazně se daří vytvářet demokratické prostředí na škole díky žákovskému parlamentu, máme bronzovou plaketu Etická škola. Úspěchy jsou ale též v soutěžích a olympiádách. Tradičně velké úspěchy máme ve sportu, v hudebních aktivitách a ve výtvarných činnostech. S radostí sledují aktivitu a ochotu učitelů neustále se vzdělávat a tím pádem se profesně posouvat. Mezi úspěchy řadíme zavedení výuky písma Comenia Script, Finanční gramotnosti a Etické výchovy. V současné době se učitelé na prvním stupni zajímají o Hejného matematiku. Na škole se staly samozřejmostí asistentky pedagogů. Žáci devátého ročníku obhajují závěrečné práce. Nemohu zapomenout ani na granty a dotace - jsme úspěšní v krajských dotačních titulech i v projektech EU - za posledních 8 let jsme touto formou získali kolem 6 milionů Kč.

Zcela zásadním momentem je bezpečná podpora pro žáky i učitele. Pokud se žák (učitel) cítí bezpečně, lépe se všem ve škole pracuje.

Nedaří se však intenzivnější spolupráce s některými rodiči. Bariéry škola - rodič jsou často hluboké a nedaří se je odstraňovat zcela podle našich představ. Neumíme dobře pracovat s nadanými žáky z důvodu nevyhovujících podmínek (nejčastěji legislativních a finančních). Velmi početné některé třídy jsou vel-

kou překážkou v individualizaci. Ne ve všech třídách se daří vytváření dobrých vztahů mezi spolužáky. Stále vidíme, že mnohé děti nechodí do školy rády. Slabou stránkou naší školy je také ekologická výchova. Mnohdy je svazující legislativa, která řeší, co škola MUSÍ, ale neřeší, co by bylo nejlepší pro dítě.

Na veřejnosti se často diskutuje o písmu Comenia Script. Jaký je váš názor na toto písmo a jaké máte zkušenosti s výukou této novinky?

Víte, největší problém českého školství je v jeho minulosti. V tom, že vzniklo direktivně, povinně, od stolu, s vazbou na armádu. Císařovna Marie Terezie nebyla žádná lidumilka, která chtěla mít vzdělané poddané. Chtěla mít gramotné vojáky (protože armády jejich soupeřů gramotné byly). Školu udělala povinnou, i když lidé chtěli pracovat s dětmi na poli. Část systému převzala z jezuitských škol, spoustu věcí rozhodla se svými úředníky na základě svých zájmů (o děti vůbec nešlo). Rozhodla, že vyučovací hodina bude 45 minut, že budou vznikat skupiny dětí podle věku, že ve školách bude platit dril a poslušnost (první učitelé byli vojenští oficiři), do škol zavedla nové písmo, které v té době používaly skupiny nejvyšších rakouských vojenských gramotných velitelů (rozšířenější ale byla v té době nespojovaná forma - kurent). Rozhodla, jaké předměty se budou učit a jaké ne, rozhodla, že se bude hodnotit známkami atd. To, co vzniklo, bylo v naprostém rozporu s Komenským.

Písmo má sloužit k tomu, aby lidské osobnosti mohly sdělovat své myšlenky jinou formou, než ústně, eventuálně aby mohly činit záznamy o čemkoliv. Jiný význam písmo nemá (grafické dovednosti, krasopis, úprava, rychlost nejsou cílem). Respekt k individualitě nás vede k přesvědčení, že každé dítě by mělo mít právo psát tak, aby to vyhovovalo především jemu, aby se u psaní cítilo pohodlně, uvolněně, tahy nebyly příliš složité a dítě tedy bylo úspěšné.

Dítě si najde cestu ke svému písmu, ale velká část žáků na druhém stupni přechází buď na nespojovanou formu, nebo k úplně nečitelnosti písma. Protože u šestiletého dítěte neumíme odhadnout, co by pro něho mělo být nejvhodnější, rozhodli jsme se pro Comenia Script jako

velmi jednoduchou formu písma bez zbytečných tahů a složitostí. Každé dítě se vyprofiluje a najde. Z pilotáže i našich zkušeností se ukazuje, že toto písmo daleko více umožňuje dítěti psát podle jeho předpokladů a schopností. Neřeší se v něm sklon, úprava, délka a tvar klíčků. Comenia Script je svobodnější. Pokud se dítě rozhodne ve vyšším věku psát klíčky a písmena spojovat, nic mu v tom nebrání.

Prěkvapilo nás výrazné zlepšení čtení u dětí. Snad to je časovou úsporou, kdy děti umí dříve psát a je více času na čtení. Čtení s porozuměním je naše vzdělávací priorita.

Comenia učíme čtvrtým rokem, písemnosti žáků sledujeme, dokladujeme a porovnáváme s minulými roky. Toto písmo se osvědčuje a klíčkové písmo vnímáme jako zastaralé.

Jak je to s učitelským povoláním, autoritou, prestiží?

Teda to jsou otázky.

Asi takhle. Učitelství je jedno z mála povolání, kde je zákonem stanoveno nejméně magisterské vysokoškolské studium (tedy 5 let). Je zákonodárci považováno za vysoce kvalifikované povolání. Plat za tuto kvalifikovanou práci je zhruba stejně velký jako plat šikovného strojaře v dílně ve fabrice. Jenomže ten (v žádném případě ale nechci snižovat důležitost jeho profese, naopak) jde domů s čistou hlavou a s jasnými výsledky práce. Učitel je v obrovském stresu. Pomineme-li odpovědnost za zdraví dětí, výsledky jeho práce jsou neměřitelné a dlouhodobé. Navíc veřejnost jim často omílá, že - mají přece ty prázdniny, takže si nemají nač stěžovat. Aby učitel obstál před dětmi, musí být neustále „in“ v mnoha oblastech a je třeba, aby se celoživotně vzdělával. To učitelé dělají ve volném čase.

Autoritu učitelé ztrácejí tím, že jim chybí dostatek sebevědomí, že si málo věří a že necítí dostatečnou bezpečnou podporu (z mnoha důvodů - hlavně mě napadá bezkonceptní řízení rezortu ze strany MŠMT).

Vzhledem k „atraktivitě“ a náročnosti učitelského povolání si strašně moc vážím toho, jak dobrý tým na škole máme a co všechno jsme společně dokázali. I díky kolegům mě práce ředitele baví.

Iva Plecháčová, Jaroslav Jirásko,
foto: archiv ŽŠ

Je mladá, veselá a dobrodružná povaha jí rozhodně nechybí. Studuje jazykovou a literární kulturu na Pedagogické fakultě v Hradci Králové, obor filologie. Mezi její koníčky patří volejbal, koně (má dokonce dva) a v zimě tráví většinu času na horách, kde vyučuje jízdu na lyžích a snowboardu. Vloni si jen tak na chvíli „odskočila“ za velkou louží a jak tam bylo, vám teď povypráví Bělohradčanka a fajn holka **Alžběta Zunová**.

Zažít Kalifornii...

Kde přesně jsi byla a jaký byl vlastně důvod tvé cesty?

Byla jsem v Kalifornii v Orange County, což je ta nejbohatší oblast a je to asi čtyřicet minut od Los Angeles, konkrétně ve městě Irvine. Kamarádka, která tam delší dobu žije, mi nabídla, jestli bych za ní nechtěla přijet. Byla to jedinečná příležitost jak se podívat do světa, aniž bych před tím musela dlouho dopředu na takovou cestu šetřit. Občas jsem jí tam vypomohla v práci, něco si přivydělala, a tak jsem tam mohla zůstat celé tři měsíce.

Jak složité bylo vlastně získat vízum v Americe?

To bylo hrozně jednoduché, je to záležitost několika minut přes internet, ale to ještě neznamená, že vás tam opravdu pustí. Hlavní podmínkou je především čistý trestní rejstřík. Dále následovalo už v letadle vyplnění podrobného formuláře a na letišti v Americe mě čekal rozhovor s imigračním úředníkem, který se vás dopodrobna vyptává na ty nejmenší podrobnosti a důvody vaší cesty. Zajímalo ho, kde, co a proč studuju, jaká je moje finanční situace a vše si ihned ověřoval. To bylo hodně nepříjemné. Pokud o vás má sebemenší pochybnost,

tak vás taky šupem může poslat zase domů. Takže získat vízum po internetu ještě neznamená, že se vaše dovolená nebo pobyt opravdu uskuteční. Také vám vezmou otisky prstů, musíte mít u sebe zároveň zpáteční letenku a datum odletu vám tam zapiší do pasu. Žádná legrace vstoupit na americkou půdu.

Jak vypadalo třeba tvoje ubytování, první dojem?

Jedním slovem - luxus! Tím, že je to tam zrovna nejbohatší oblast, tak mám možná trochu zkreslené představu o životě v Americe. Ale tady to byla vážně nádherna! Bydleli jsme v apartmánech v takové krásné čtvrti. Byli tam s námi převážně cizinci, ale všude naprostý pořádek, u každého bloku security, všechny domy za „gatem“ (bránou), bazény, palmičky... pohádka!

Cestovat sama tak daleko asi není jednoduché. Jak jsi to zvládla? Neměla jsi strach?

No, jediný peklo byl přestup v Londýně na letišti Heathrow. Je neskutečně rozlehlý a přeusouváš se tam různě metrem a spleť eskalátorů. No horor... Ale potkala jsem už v letadle z Prahy jednu super starší paní, Češku, která

žije od 80. let v Arizoně, letěla domů, tak mi trochu pomohla. Byla moc milá a neustále mě popoháněla: „Alžbětko, honem, honem, není čas, musíme běžet!“ Zpátky jsem pak letěla přes Moskvu, protože to bylo levnější, a to bylo úplně něco jiného. Tam přistaneš, nikde žádný letadla, protože tam nic nelítá, jenom „Aerofloty“, všude ticho, žádný dav, jenom ty „matrjošky“ tam prodávali... (smích)

Jak jsi tam trávila volný čas? Čím se tam lidé baví?

Tak všichni prakticky svůj veškerý volný čas tráví na plážích. Celé rodiny se prostě ráno sbalí, odeberou se na pláž, tam surfují, piknikují, krmí ptáky, hrají volejbal, večer si ugrilují večeři, prostě pohodička. Můžeš si tam zatancovat, zacvičit, zaskejtovat a potkáš tam i malíře. To konkrétně mluvím o proslulý Venice Beach. Jenomže takhle to vypadá v tom okrese Orange County, žijí tam bohatí a mají na všechno lidi. Zaplatí si někoho, kdo jim vyvenčí psa, uklidí, mají zahradníky, chůvy, takže si můžou dovolit jít se prostě na celý den bavit a odpočívat. Podle zkušeností a vyprávění mých přátel, kteří žijí nebo studují třeba jinde v Americe, ne všude je tak blaze.

Tvůj nejsilnější zážitek? Co v tobě nechalo opravdu velký dojem?

Bylo toho hodně. Tak třeba ty jejich ledničky! Mají ledničky jak šatní skříně! Představ si, že ji otevřeš, ono se to ještě vysune, zvenčí to umí udělat led, drinčíky, tříšť, no pohádka... A hlavně jsou pořád plné plechovek, Coca-Coly, obrovských krabic s džusem. Oni tam mají vlastně všechno takový obrovský. Horší je, když tu ledničku pak máš třeba umýt...

Taky jsem byla na zápase NHL, kde hrál Jágr. Překvapilo mě, jak jsou z něho všichni úplně hotoví. I ti malí Američanci vědí, že je Jágr z Kladna, a je jejich snem se tam podívat. To jsem fakt nechápala. Mám to i natočený, jak nejdřív na led nastoupí celý tým a až nakonec přichází Jágr jako velká hvězda a všichni řvou Jágr, Jágr! Hustý!

Krásný vzpomínky mám taky na lachtany, kteří v noci připlouvali k molu a dali se krmit. To byla pecka! A v San Diegu jsem taky navštívila mořský svět. Cvičené kosatky, delfini...

A nesmím zapomenout na Palm Springs. Je to takový městečko uprostřed pouště a z něj vede dlouhá lanovka na obrovskou horu, která se najednou tyčí hned vedle města. Jeli jsme dlouho a vystoupali až nad mraky... To bylo fakt nádherný!

Vím, že máš spoustu krásných zážitků, máš také nějakou veselou příhodu? Co tě tam pobavilo?

No, asi nejvíc jsme se nasmáli u doktora. Jedna známá potřebovala předepsat nějaký léky a já jsem jí tam pomáhala s překladem. Zřejmě jsme někde v konverzaci udělali chybu a kromě žádaného receptu jsme si odnášeli i plný pytel kondomů... Dodnes nevíme proč... (smích)

Plánuješ nějakou další cestu do zahraničí? Kam by ses ráda ještě podívala?

Moc ráda bych se tam ještě jednou podívala za kamarády a také jsem od jedné Rusky pozvaná k ní, do Beverly Hills. Na to se opravdu moc těším. Dalším mým snem je asi Mexiko, tak uvidíme...

Alena Fléglová, foto: archiv Alžběty Zunové

PÁTER GRZEGORZ PUSZKIEWICZ

Většina lidí z Bělohradu a okolí zná místního faráře P. Grzegorza Puzskiewicze když ne osobně, tak z jeho pastorační činnosti i jako občana našeho města. Potkáváme ho při různých příležitostech, někdo v kostele, jiný na ulici. Já jsem ho potkal při léčbě v lázních. Napadlo mě, že by bylo dobré s ním, jako s osobou takřkajíc veřejnou, udělat rozhovor a představit ho nejen jako duchovního správce, ale také se ho zeptat, jak vidí nás, Bělohradáky. Sešli jsme se na faře v jeho kanceláři. Omlouval se, že má trochu chřipku, ale to nebude ze stránek nakažlivé.

Pane faráři, jaká byla vaše životní cesta ke kněžskému rouchu?

Pocházím z Polska, z kraje Kujawy, z kraje se svěbytným krojem i nářečím (Kujawsko-pomorské vojvodství). Lidé tam jsou trochu jako tady na Vysočině. Co si vezmou do hlavy, nepustí, prostě tvrdé palice. Doma nás bylo osm dětí. Pět sester a tři kluci. Po škole, když jsem ukončil obor mechanik – zámečnick, jsem šel pracovat do zemědělství. Nastoupil jsem u nás v Polsku do družstva a opravoval traktory a kombajny. O žních to byla práce na celý den. Už tehdy jsem ale cítil, že tohle není moje správná cesta a mnozí kolem mě utvrzovali v přesvědčení, že jsem úplně jiný, že bych se měl vydat jiným směrem. Po několika letech jsem začal slyšet vnitřní hlas, který mně říkal, že musím v životě udělat něco víc. Přesto, že mě oprava aut, motorek, traktorů bavila a byl to můj koníček, nebylo to mé pravé poslání. Ale ještě nepřišla správná chvíle.

Našel jsem si místo v cukrovaru a jezdil na lokomotivě. Mám zkoušky na lokomotivu a jezdil jsem na cukerné dráze. Práce byla zajímavá a veselá. Jednou jsem parní lokomotivu zkusil, jak jede a vytáhl rychlost až na stovku. Dokonce z toho popraskaly i skleněné manometry. Všechno bylo fajnové, ale když jsem kolem sebe viděl, kolik je lidí nemocných, starých a potřebných, věděl jsem, že musím odejít.

Šel jsem pracovat do domova důchodců jako ošetřovatel. Jezdil jsem do práce dvacet kilometrů a dělal na tři směny. Byla to náročná práce s lidmi. Od umytí, nakrmení, převlékání až po poslední službu před hrobem. Prostě všechno, co je lidské. Byl jsem tam čtyři roky. Poznal jsem bídu a utrpení a ještě víc mě to začalo motivovat a směřovat ke kněžské službě. Mezitím jsem si udělal maturitu a pak odešel do kněžského semináře, který se stal základem pro mou budoucí duchovní cestu. Studoval jsem u řeholníků v Zdunské Wole šest let. V Orionské kongregaci, kde jsem byl, však ubývalo členů a já toužil sloužit samostatně, jako kněz.

Co vás na vaší cestě přivedlo až sem, do Lázní Bělohradu?

Dostal jsem nabídku z několika míst, kam bych mohl jít vykonávat své poslání, svou misijní cestu. Někdo nabídl, že v Bělorusku a také na Ukrajině je potřeba hodně kněží. Já si vybral Česko. Říkal jsem si, je to slovanský stát, potřebují kněží, zkusím to. Vlastně všechno začalo trochu jinak. Když jsem měl tři jmenované nabídky, řekl jsem si, nechám to osudu, vezmu místo, odkud přijde první nabídka, a vyšlo Česko. Nejprve jsem byl rok v Olomouci naučit se česky a seznámit se s prostředím. Pak rok v Kostelci nad Orlicí. Další čtyři roky jsem sloužil na Vysočině, v Havlíčkově Brodě a okolí. Tam jsem získal mnoho zkušeností jako nemocniční kaplan na psychiatrii. Setkal jsem se i s nemocnými mladými lidmi. V léčebně bylo několik sektorů, například oddělení s lidmi, kteří vůbec nemluvili, nebo sektor mladých opuštěných lidí, kteří neměli domov a neměli kam jít. Další kategorií byly děti, které rodiče vyhodili z domova. Mladí alkoholici, děti z psychiatrických léčeben, které se tam dostaly po resocializaci, a podobné případy. S tím jsem měl již zkušenosti z Polska, kde jsem čtyři roky jako mladý katecheta vyučoval náboženství na třech školách. Nejnáročnější práce byla ve škole s trestanou a s mentálně postiženou mládeží. Pracoval jsem i na odborné škole, kde šlo už

i o spolupráci s kurátorem. Jednalo se o mladé lidi, kteří drogovali a měli problémy se zařazením do společnosti. Často své problémy nezahládali hlavně po psychické stránce, většina pocházela z patologických rodin, takže hodně problémů si přinesli z rodinného prostředí. Přesto, že někteří přicházeli do školy pod vlivem narkotik, ve stresu, získal jsem si mezi nimi řadu přátel. I oni měli oporu ve mně, mohli se na mě kdykoliv obrátit. Nejlépe se mně pracovalo na maturitní škole, tam byla mládež na jiné úrovni. Získané zkušenosti mně pomohly se startem tady v Česku. Mám pochopení pro lidi v těžkých situacích, vím, jak se těžce některým lidem vydělává na obživu a hledá uplatnění.

Jak vidíte lidi na Bělohradsku?

Společnost je zde různorodá. I přes lázně se sem dostává spousta lidí s různou mentalitou. Bělohrad není založený pouze na místních, je tady hodně přistěhovalců. S každým se jedná jinak a lidé mají různé zvyky. Někdo je tvrdohlavý, s jiným je lehká domluva.

Lidé jsou často hodně uzavřeni v sobě. Raději mají povrchní zábavu, než hlubší prožitek. Někteří se dívají na své spoluobčany i na mě skrz prsty. Dokonce někdy cítím nebo zaslechnu, že lidem připadám tajemný, nebo nedostupný. Při osobním kontaktu se pak situace změní. Nejprve se jeví odtažití, konzumní, raději zůstávají anonymní a trvá jim dlouho, než se dokážou otevřít.

Mladí po škole, ale nejen oni, se často bojí, nebo nechtějí vzít práci, která je podle nich podřadná, či není dostatečně ohodnocená. Zůstávají raději nezaměstnaní. Zatím by mohli projít životní zkušeností a z ní pak čerpat a získávat další lepší příležitosti. Každý by měl poznat práci od začátku.

Vidím tady velkou potřebu zlepšení mezilidských vztahů, a na tom je potřeba pracovat. Přiblížit se k lidem kolem sebe.

Dokdy budu v Bělohradě, nevím. V našem povolání si nemohu stanovit jedno místo. Dal jsem slib a musím jít tam, kam mě církev pošle. V Lázních Bělohradě jsem sedmým rokem a může se stát, že přijde výzva, že jsem potřebný na jiném místě a půjdu sloužit tam, i když mám v Česku trvalé bydliště.

Děkuji vám, pane faráři, za rozhovor.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

KALIVODA

V sobotu 12. března bylo z bělohradského Lázeňského hotelu do Krkonoš nějak blíž. Měli zde setkání „studenováci“. Totiž ti, kdo jezdili na Bělohradskou chatu v Rokytnici – Studenově trávit volné chvíle.

Setkání zahájil Petr Kráčmar krátkou vzpomínkou na „horaly“, kteří již přijít nemohou, a celý večer otevřel „studenovským“ zvoláním – Kalivoda.

Do sálu „lázeňáku“ přišlo zavzpomínat úctyhodných 104 návštěvníků. Při prohlížení fotografií a diapositivů oživaly historiky z jarních a letních táborů, lyžařských výcviků, víkendového lyžování, karnevalů, brigád při přestavbě chalupy a veškerého dění spojeného s tímto místem.

Nebývalý zájem o setkání ukázal, že Bělohradská chata nebyla jen pouhým bodem k rekreaci, nýbrž i odrazovým můstkem pro celoživotní záliby. Vždyť mnozí dodnes lyžují díky Studenovu, protože právě zde se poprvé postavili na lyže a poznali kouzlo tohoto sportu. Pobytu v této části Krkonoš nejednomo zformovaly vztah k přírodě jako takové, no a túry na letních táborech se staly kvalitním základem pro oblibu turistiky a ve většině z nás zanechaly celoživotní zálibu k našim nejvyšším horám.

Jaroslav Voves, foto: autor

UŽ ROZKVETLY, PŘIJEĎTE...

...vždy počátkem března oznamoval po telefonu lehce zastřený, přesto melodický hlas hraběnky **Bernadetty Kinské**. Takže jsme sedli do auta a vyrazili do Kostelce nad Orlicí. „Musíme koupit kytku,“ podotkla žena. „Proč kytku?“ namítl jsem, „vždyť v zámeckém parku jich budou statisíce...?“ Ferrum natate doces, řekl by klasik.

Poněvadž na zámku ještě probíhaly poslední rekonstrukce empírového mobiliáře, odbývaly se naše jarní „květinové návštěvy“ dlouhými procházkami rozkvetlým anglickým parkem (30 ha!). Rozsáhlé a husté žluté koberce talovínů, orsejů a prvosenek, bílá pole bleudulí a sasanečků hajních. Nádherné konfigurace rododendronů a vzácných kultivarů dřevin, magická seskupení staletých buků, temné siluety solitérních dubů.

Dokonalá spolupráce přírody, zahradníků a dendrologa.

Čas plynul, procházky byly stále kratší a z hlediska času delší. To už stará dáma chodila o holi, a na každé druhé lavičce si musela odpočinout. Před strmým stoupáním stezky vedoucí k zámku se vždy zastavila a zhluboka se nadechla. „Zvládnete to?“ zeptala se jí žena. „Když to nezvládnou, tak mě vynesete...“ usmála se hraběnka.

Rozloučili jsme se: „Tak na shledanou v létě v Bělohradě, v kavárně Grand...“

V létě zavolala, že přijede až na podzim. Nepřijela, neozvala se. Ani na podzim, ani na jaře.

Uplynuly další dva roky. Někdy ke konci letošního ledna, zeptala se mě žena:

„Zajímalo by mě, co je s paní hraběnkou... tak dlouho se neozvala?“

„Co by bylo,“ pokrčil jsem rameny. „Devadesát tři let - nebo snad devadesát čtyři?“

Nato žena sáhla do kapsy pro telefon a vytočila číslo zámku.

„Dobrý den, tak ráda vás slyším...!“ zaslechl jsem zdáli známý, lehce zastřený, přesto melodický hlas. Cítila se dobře a na závěr dodala, že za pár dní opět rozkvetou a že se na nás moc těší.

Dva týdny poté jsem ve skřínce u lékárny spatřil smuteční oznámení:

Dne 14. února 2016 zemřela po krátké těžké nemoci ve věku 93 let BERNADETTA KINSKÁ, rozená v. Merveldt, hraběnka z Vchynic a Tetova... Moudrá a laskavá žena, pravnučka zakladatelky zdejších lázní - naše vzácná přítelkyně. Děkujeme.

„V zámeckém parku rozkvetly bledule již začátkem února...“ (Google, 2016).

Jiří Sehnal

KRAJEM MÝCH PŘEDKŮ

Pozoruhodná budova nádraží v Ostroměří

Pozůstatky opevnění ostroměřského hradiště

II. PODĚL JAVORKY Z OSTROMĚŘE DO LÁZNÍ BĚLOHRADU PONDĚLÍ 14. BŘEZNA 2016

Vláčkem motoráčkem přijíždíme do Ostroměří. Zdejší nádražní budova byla postavena v letech 1867 až 1869 převážně z vojického pískovce a od té doby neprošla výraznějšími úpravami. Přesto v roce 2007 vyhrála první ročník soutěže o nejkrásnější nádraží České republiky.

Ze dvou značek KČT si vybíráme zelenou, která více méně kopíruje směr toku Javorky a měla by nás provést Mezihořím do Šárovcovy Lhoty a Lázní Bělohradu.

Nejprve se však vydáváme naučnou stezkou Eduarda Štorcha a Karla Zemana k budově stejnojmenného muzea. Na chvíli se zastavujeme u rodného domku E. Štorcha, který svým provedením a použitým materiálem připomíná budovu ostroměřského nádraží. Aby také ne, když sloužil jako strojovna a současně vodárna, kde se čerpala voda z Javorky pro parní lokomotivy. Eduardův tatínek zde pracoval jako dozorce parního stroje.

Muzeum je dnes zavřené, a tak se alespoň fotografujeme u povedené kovové sošky mamuta, která jej střeží. Když si na internetu připomínám dílo E. Štorcha, vracím se do časů svého dětství. Jeho knihy Lovci mamutů, Osada havranů, Bronzový poklad a Hrdina Nik patřily k našim oblíbeným. Nevím, co dnešní mládež říká jména jako Sokolí oko, Havranpírko, Kopčem, Mamutík, Veverčák, Nik nebo Minehava. Pro nás to byli **literární hrdinové, kteří nás jakoby mimochodem seznamovali s prehistorií naší vlasti.**

Pokud jde o Karla Zemana, stačí připomenout jeho filmy Cesta do pravěku, Vynález zkázy nebo Baron Prášil.

Po zelené značce KČT přicházíme do míst, kde se nacházelo **ostroměřské hradiště o úžasné rozloze bezmála třiceti hektarů.** Z mohutného obvodového opevnění zůstala jen torza valů a část příkopů. Vznik hradiště se datuje kolem roku 860 a původně patřilo kmeni Charvátů, který historici řadí mezi Slavníkovce.

Procházíme se po valech a představujeme si, jak tady kdysi lidé žili. Z čeho se radovali a jaké byly jejich každodenní starosti. Možná, že se ve své podstatě příliš nelišili od těch dnešních, kdo ví...

Scházíme opět k Javorce, která meandruje v mohutném průlomu zvaném **Mezihořské údolí**, jež rozděluje Chlum na Mlázovický a Hořícký. Její bystrá voda tu místy poháněla mlýnská kola. Někdejší mlýnské náhony tu uvidíte dodnes.

Poblíž Javorky se kdysi nacházelo i hezké koupaliště. Využívaly ho především děti z nedalekého tábora, ale obojí již patří minulosti. Z opuštěných bazénů vyrůstají kmeny náletových dřevin, ze dna se stává skládka odpadků. Tak trochu smutný pohled, který kazí pozitivní dojmy z našeho dosavadního putování.

Přicházíme k penzionu, který je královstvím paní Marie Botkové. Vypráví o životě v údolí Javorky, který není zejména při povodních jednoduchý. A také při nájezdech vykrádačů chat a chalup, které tu nejsou řídkým jevem. Spolu s ostatními starousedlíky tu mají zavedený pohotovostní informační systém. **Místo tamtamů kmene Mašukulumbů** používají prozaičtější mobily. „A také tu máme domluveny signály šajnováním baterkou,“ doplňuje sympatická paní majitelka.

Javorka u Machova mlýna v Dolním Mezihoří

OD ÚSTÍ K PRAMENI ŘÍČKY JAVORKY

Nemůžeme si nechat ujít výstup na Libín. Osada, ležící na temeni vysokého kopce, **patří k nejhezčím místům, která se v okolí Javoroky nacházejí.** Kdysi byla oblíbeným výletním cílem lázeňských hostů z Mlázovic a Lázní Bělohradu. Mimo jiné i díky bývalému Gregorovu hostinci, který zde nechal podle „švejcarského mustru“ postavit Jan Kubišta z Mlázovic.

Na úpatí kopce nacházíme pomník Aloise Jiráska, odhalený 17. 7. 1921 u příležitosti sedmdesátých narozenin našeho spisovatele. Toho dne se zde tísnilo neuvěřitelných dvacet tisíc jeho obdivovatelů. Dnes tu s obtížemi hledám vhodné místo pro fotografování. Není to jednoduché. Okolí pomníku je zarostlé náletem keřů a všelijakého bejlí.

Kolem poměrně zachovalého Gregorova hostince stoupáme na vrcholek kopce. Z rozcestí nad Libínem se nám otevírá krásný výhled do údolí říčky Javoroky.

V terénním zářezu objevujeme **soukromý hřbitůvek rodiny Novotných.** Díky Bělohradským listům (č. 5/2013) se dozvídáme, že prostřednictvím paní Boženy Novotné, redaktorky „Zvěstování“, měl pozdější prezident T. G. Masaryk po dobu první světové války ve statku č.p. 5 uschovánu část svého soukromého archivu a korespondence.

Po úzké silnici sestupujeme do údolí Javoroky a pokračujeme po zelené turistické značce do Šarovcovy Lhoty. Od bývalého starosty obce ing. Liboslava Kněžáčka se dozvídáme, že ještě v nedávné době docházelo k pravidelnému setkávání zástupců obcí, jimiž Javoroka protéká. Na jednom z mostů **jsou zde vyobrazeny jejich heraldické znaky.**

Výraznou dominantou Šarovcovy Lhoty je komín unikátní kruhové cihelny, postavené v roce 1921. Její současný majitel ing. arch. Martin Pour ji zachránil pro budoucnost a postupně zde vytváří museum historie cihlářství a místních řemesel. Pořádají se zde akce pro rodiny s dětmi a vypadá to jako jeden z dobrých nápadů, jak přilákat další turisty do obce, která již v roce 2005 získala titul Vesnice roku v Královéhradeckém kraji.

Vysoký komín cihelny, kolem kterého procházíme, mi připomíná historku z mého mládí, když jsem se na podobný objekt vyšplhal s úmyslem pořídit unikátní snímky Jičina a jeho okolí. Vylézt nahoru problém nebyl. Když jsem se však rozhlédl a spatřil hlubinu pode mnou, **vzal jsem fotoaparát do zubů jako kočka kur'ata** a bez jediného fotozáberu co neopatrněji slezl dolů. Můj vzor, reportér Egon Ervín Kisch, by mne asi nepochválil, ale život mi byl tehdy milejší.

I nadále využíváme zeleného značení KČT a po mostě překračujeme přítok Javoroky, potok Heřmanku. Odbočujeme k lokalitě, kde se kdysi nacházel Hrádek, dřevěné staroslovanské opevnění, z něhož se zachoval jen zvlněný terén, který místní kluci využívají pro motokrosové seance.

Po zpevněné polní cestě přicházíme do Dolní Nové Vsi a podél regulací učešané Javoroky do tuze hezkého městečka Lázní Bělohradu.

Naše kroky vedou k jedné z jeho dominant, kostelu Všem svatých. U hřbitovní zdi jsou tam v prostém hrobě pochování rodiče zdejšího rodáka, spisovatele Karla Václava Raise. Měl je nesmírně rád, dával jim to najevo za jejich života a **svoju lásku k nim vyjádřil i prostými verši** vyrytými na hřbitovním náhrobku: „Dvě hlavy dobré leží tady v hrobě, dvě srdce, hodná světlé paměti - jim bylo blahem: Odpíratí sobě a všecko z lásky dáti pro děti. Jsou opět spolu. Jako byli v žití. A známé zvony jim tu budou hrát - kéž drahým duším věčné světlo svítí a Bůh jim oplat' všechno nastokrát!“

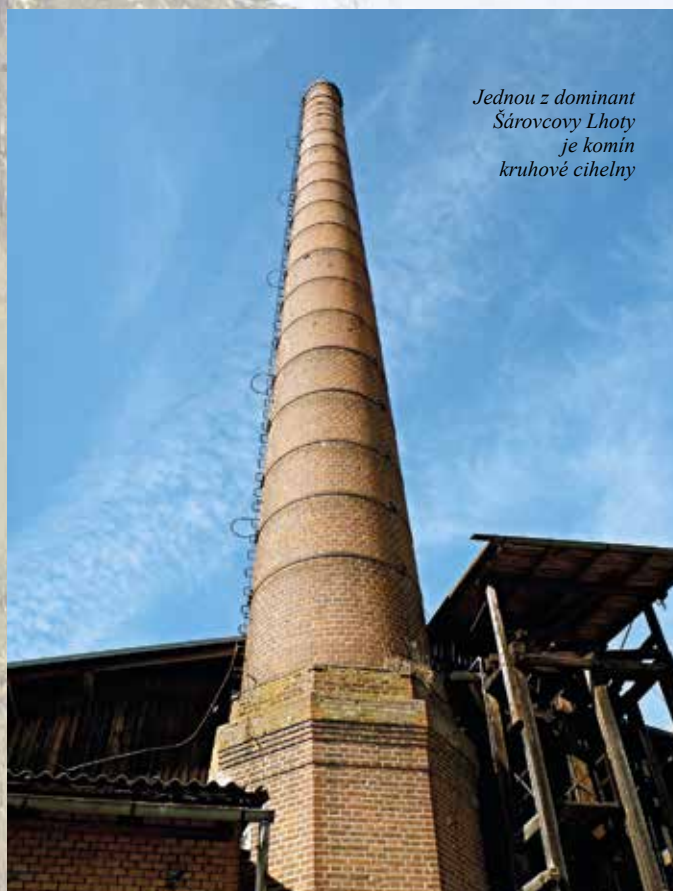
Karel Rais, Pavla Kejkličková, foto: autoři

Kostel Všem svatých v Lázních Bělohradě

Heraldické znaky obcí, jimiž Javoroka protéká, zdobí lávku v Šarovcově Lhotě

Jednou z dominant Šarovcovy Lhoty je komín kruhové cihelny

Krásné vodní dílko na Javorce pod Libínem

Osada Libín je perlou na cestě Mezihořským údolím

► pokračování ze strany 5

Po posledním podzimním zápase jsem slíbil hráčům áčka, že na jaře budou moci hrát v Bělohradě. Od stavební firmy jsme měli totiž v té době slíbeno dokončení stavby do poloviny února a předpokládali jsme, že poté požádáme stavební úřad o předčasné užívání kabin. Pak jsme ale museli řešit další záležitosti na stavbě (systém ukotvení stropních panelů, neexistující evidence podzemních inženýrských sítí, odhlučnění herny na stolní tenis, atd.) Vedení fotbalu, které od podzimu vědělo, že na jaře nebude možné hrát na hlavním hřišti z důvodu nutné výměny kanalizační přípojky pod ním, jsme navrhli možnost využití jako zázemí pro hráče a rozhodčí herny na stolní tenis a tenisové klubovny. Toto jsem projednal na krajském fotbalovém svazu, kde mně sekretář pan Brož v nadsázce řekl, že v této soutěži povolují i převlékání „pod brízkou vedle hřiště“. Od vedení bělohradského fotbalu jsem se pak dozvěděl, že z hlediska bezpečnosti doma hrát nebudou. Respektuji to, alespoň můžeme stavbu v klidu dokončit a hlavně nechat vyschnout před instalací nábytku, dveří, odhlučnění, kazetového stropu a povrchu Taraflex.

Základy, které vybudovali sami fotbalisté z příspěvku města, byly určeny pro novou část kabin. Nešlo o základy pod budovou starých kabin. Základy vybudované fotbalisty měly být dle projektu využity i pro novou stavbu kabin s nástavbou pro stolní tenis. Provedením sond se ale zjistilo, že základy jsou z několika druhů betonu, které se navzájem lámou, v horní části mají šířku 80 cm, ve spodní kolem 50 cm, mají tvar písmene T a je v nich plno betonových prvků, které snižují nosnost. O všem je zápis ve stavebním deníku podepsaný zástupci projektanta, TDI, zhotovitele, subdávatele a města. Stav základů jsme ukázali i Ing. Wagenknechtovi, který byl v době stavby základů předsedou oddílu kopané. O stavu základů před jejich odstraněním je též pořízena fotodokumentace.

Nakonec zopakují větu ze stanoviska fotbalistů – „**Kdo a co chce tímto vším (právní rozbor, jednostranné informace, atd.) dokázat?**“ Zkuste si třeba znovu přečíst moji odpověď na dotaz k dostavbě fotbalových kabin v únorovém čísle Bělohradských listů.

*Pavel Šubr – starosta města,
foto: Ladislav Stuchlík*

ZM informuje

Na jednání zastupitelstva města, které se uskutečnilo **10. února 2016** v kulturním sále lázní, zastupitelé tradičně provedli kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání, vzali na vědomí zprávu z jednání rady města a projednali několik záležitostí vztahujících se k nemovitostem. Poté se zabývali studií firmy Regioplan Liberec o možné rekonstrukci a využití zámku. Ze studie vyplynulo, že rekonstrukce zámku a jeho případný budoucí provoz je nad finanční možnosti města. Zastupitelé proto schválili, že město bude hledat investory rekonstrukce zámku. Dále zastupitelé schválili rozpočtová opatření č. 15/2015 a 1/2016, dotace z rozpočtu města na sportovní aktivity a pořízení změny územního plánu. V dalších bodech vzali na vědomí zprávu o bezpečnostní situaci a o investičních akcích města.

Pavel Šubr

SVATÝ OTTO NA BĚLOHRADSKU

V této dnešní, převážně ateistické společnosti, u většiny z nás pojem svatý většinou vzbudí představu namalované, či vysochané postavy s výsečí zlatého prstence kolem hlavy na obraze, či v případě soch kružnicí znázorněnou svatozář. I když většina jistě správně takovouto postavu přiřadí do oblasti církevního života, již méněkomu se vybaví, že i tyto zobrazené postavy byly kdysi dávno normálními živými bytostmi tehdejší společnosti, které navíc ve většině případů zaznamenala historie.

Byly to však výjimeční křesťané, ať již mučedníci pro víru či jiní výjimeční služebníci Boží římskokatolické nebo pravoslavné církve, kteří opředeni široko rozšířenou pověstí o svatosti svého života a o konání zázraků, byli po své smrti svatořečeni a jako svatí až do dnešních dob uctíváni. Takovým byl i **sv. Otto Bamberský**.

Sv. Otto z Bambergu

SVATÝ OTTO BAMBERSKÝ

Narodil se ve zchudlé šlechtické rodině v Bavorsku a vzdělání získal v klášterní škole. Poté, co byl vysvěcen na kněze, odešel do Polska, kde se věnoval vyučování mládeže a kde se naučil slovanskému jazyku. Neopomněl při tom ani svého sebevzdělávání. Získal si tam důvěru významných rodin a též vévody Vladislava Heřmana a stal se jeho kaplanem a tajemníkem. Následně se vrátil zpět do Německa a stal se kaplanem samotného císaře. Posléze povýšil na říšského kancléře a v r. 1102 se stal biskupem v Bambergu. Žil asketickým způsobem života a pomáhal chudým a nemocným, též zakládal chrámy a kláštery. Zemřel v r. 1139 a 50 let po své smrti byl v r. 1189 svatořečen. Vyzván je proti horečce a vzteklině a připomíná se v den svého úmrtí dne 30. června.

BISKUP NA CESTĚ DO POLSKA

Historie zaznamenala, že biskup Otto na pozvání polského knížete Boleslava Křivoústého se se svým doprovodem vydal v dubnu r. 1124 z Bavor na cestu do Polska hlásat pohanským Pomořanům svaté evangelium. Následoval tak sto třicet let starého příkladu pražského biskupa sv. Vojtěcha a někdy na přelomu dubna a května překročil pomezí Česka a vstoupil na území českého knížectví. Při cestě ku Praze navštívil benediktýnský klášter v Kladrubech (nedaleko Stříbra) a pak v Praze se setkal s knížetem Vladislavem I. a biskupem Menhartem. Dále přes Sadskou (na levém břehu Labe nedaleko Nymburka) putoval ke knížecímu Miletínu. Odtud pak pokračoval dál do Polska směrem na Hnězdnou.

K této cestě biskupa Otto a též k otázce přesného určení míst, která byla biskupem navštívena, se v minulosti vztahovalo mnoho historických prací, o kterých naposledy přehledně a podrobně pojednal Bc. Jan Hlavatý ve svém článku „První písemná zmínka o Miletíně“, publikovaném v Sousedských listech č. 3/2011 vydávaných MÚ v Miletíně. Ten je k přečtení na internetu a tam je i otištěn český přepis latinského zápisu biskupova současníka a životopisce mnicha Ebo, v němž je jeho cesta popsána takto:

*Kníže Vladislav I.
na medailonu*

„Nyní Vladislav, kníže český, poslal na to místo (t.j. do Kladrub) posly naproti svatému otci, aby mu prokázali úctu a oddanost a poskytl mu doprovod až ke knížeti do Prahy. Zde kníže a Menhart, blahé paměti biskup města, společně s knězi a lidmi přijali jej zdvořile a věnovali mu mnoho darů, které on rozdál chudým. Biskup Menhart, bohem vyvolený, požíval privilegia osobního styku s Ottou a z lásky k němu pak opatroval místo, které milovaný navštívil, a udržoval vzpomínku na tuto událost. Pokračoval odtud svatý Otto do opatství v Sadské a pak se obrátil k Labi. V těchto krajích měl kníže Vladislav připravena pevná místa k odpočinku, a to až na hranice Polska. Zde také poslové ctihodného Boleslava, knížete polského, setkali se s apoštolem naší doby a vybavili jej dostatkem zásob a proviantu na cestu do hlavního města Hnězdnou...“

O Miletíně se Ebo nezmínil. Využijme proto ještě jednou práce Bc. Hlavatého, která přináší též český přepis zprávy o cestě podaný druhým ze současníků biskupa Otto, mnicha

Herborda: „...Odtud přešel Český les přes opatství Kladubské, přijel jest do Prahy, odtud přes Sadskou na místa církevní na břehu Labe, k hradu knížete českého, Miletínem zvaného, kde byl knížetem velkolepě přijat a obdarován. Dále přes jiný jeho hrad, Brdo zvaný, až k Němčí, městu knížete polského.“

Historie tedy zaznamenala, že biskup od Sadské pak putoval k Miletínu. Nebylo ale uvedeno kudy a kterými místy biskupova družina od Sadské k Miletínu doputovala. Pokusme se proto tuto část jeho cesty odhadnout a záhadu objasnit.

OD SADSKÉ DO LIBICE NAD CIDLINOU

Mnich Herbord píše, že sv. Otto po návštěvě kláštera v Sadské přišel „na místa církevní na břehu Labe“. Je tedy evidentní, že s družinou putoval od Prahy do Sadské a dále jel po tzv. „Kladské cestě“, že v místech dnešních Poděbrad překonal tamním brodem Labe a dostal se tak na pravý jeho břeh a že pak takřka jistě navštívil nedalekou Libici nad Cidlinou, i když o ní jmenovitě nikde není ani zmínka. A proč právě Libici? Protože je nabitější, že „církevnější“ místa v té době a právě v tomto prostoru „na břehu Labe“ nebylo! Vždyť se tam narodil sv. Vojtěch, jehož pokračovatelem se sv. Otto na misií do Polska cítil být!

Z LIBICE NA SEVER K LUŽANŮM A OBEJÍT CHLUMY

Družina po opuštění Libice na své pouti k Miletínu odbočila z Kladské cesty směřující k Hradci Králové a přešla na tehdy již známou a používanou cestu směřující k severu, aby se dostala k Lužanům. Tam se musela dostat proto, aby mohla od západu obejít poměrně vysoké Chlomy, které bělohradskou a i miletínskou kotlinu oddělovaly od „kraje“. Neměla totiž na výběr, neboť byla vázaná schůdností cesty pro pěší, pro koně a průjezdností vozů doprovodu. A bylo totiž naprosto vyloučené jet od Libice k Miletínu jaksi přímo krajem převážně zarostlým pralesem a překonat Mlázovický či Hořícký Chlum napříč od jihu k severu přes hřbet pralesem, nebo překonat Chlomy údolím podél toku Javoroky, či údolím východnější Bystřice. To proto, že obě, jistě proti dnešku o mnoho vodnatější a meandrující řeky se slepými rameny a bažinami sahajícími od úbočí k úbočí, tato údolí tarasily natolik, že průjezd zcela vylučovaly.

K Lužanům směřující cesta byla výhodná i z toho důvodu, že umožnila přebrození Cidliny až na jejím horním, méně zavodněném toku. Umožnila pak dále na cestě z Lužan k Miletínu přebrození Javoroky v místech dnešní D. N. Vsi též na horním toku a Bystřici se dokonce vyhnula a brodit ji nemusela.

PEVNÁ MÍSTA K ODPOČINKU – LUŽANY, STRÁŽNÍ TVRZ VE SV. ÚJEZDĚ A TVRZ MILETÍN

Z již citovaného zápisu mnicha Ebo se též dozvídáme, co kníže Vladislav pro putující družinu po přebrození Labe zajistil: „V těchto krajích měl kníže Vladislav připravena pevná místa k odpočinku, a to až na hranice Polska, a tak protože lidských sídel bylo tehdy od Labe na sever k pomezím horám poskrovnu, muselo být přihlíženo k bezpečnosti a vyloučení případného přepadení družiny, aby nedej Bože – neupadla mezi ozbrojené tlupy lotrů.“ (Takovýto, pro nás již úsměvný, leč přílehlavý slovník použil Ottův současník, kněz a kronikář Kosmas, ale při jiné události z té doby. A pokud Ebo pro knížetem připravená místa použil slovo „pevná“, dnes bychom použili slovo stejného významu „opevňená“.)

Ze zakládací listiny Strahovského kláštera z r. 1140 se dozvídáme, že v prostoru za Chumy mimo Miletína existovalo osídlené místo Lužany

Otto prošel i místy
Sv. Újezda

Čp. 47 v Sv. Újezdě, zde stávala tvrz

a i opevňená strážní hlídka, či tvrz v místech dnešního Svatojanského Újezda, které se tehdy lidově říkalo „stráža“. Dodnes je tento název zachován v místním pojmenování Straholec, či Pod Straholcem, kterým jsou označovány chalupy nacházející se pod strání, na níž se kdysi strážní hlídka tvrz nacházela. Tato strážní hlídka byla v průběhu následujících časů přeměněna na vladycké sídlo stojící kdysi tam, kde dnes stojí chalupa čp. 47.

CESTOU PŘES BĚLOHRADSKO PROŠLO I VOJSKO DRANCUJÍCÍ

Nelze opomenout, že v r. 1110 touto cestou od Žaclěře přes Miletín a naštěstí ještě pustým Bělohradskem, k Lužanům a dále podle Cidliny na jih až k Chlumci nad Cidlinou prošlo nepřátelské, drancující polské vojsko výše zmíněného Boleslava Krivoústého, kterému Češi spíše nevášně a přilehavěji říkali „Křivohubý“. A jak to u nás bývá, i vlastizrádných pomocníků se našlo spousta. Spolu s vojskem do Čech vtrhl s družinou i vlastní bratr Vladislava I, pozdější vladář, kníže Soběslav I. Právě proto a z toho důvodu došlo k posílení ostražky této cesty a výstavbě stráže ve Sv. Újezdě, protože vpád nepřátel odtud se doposud nepředpokládal. Ale to je již jiná historie.

PUSTÝM BĚLOHRADSKEM K MILETÍNU

Biskup Otto s doprovodem prošel též touto starobyloou cestou od Lužan do Miletína tak jako mnohokrát před ním knížecí družiny spolu s přemyslovskými knížaty. Prošel místy dnešní, tehdy ještě neexistující, Chotče ke strážní tvrzí na vyvýšenině v dnešním Sv. Újezdě, pak cestou přes Zhoří a Hrádek do míst Nové Vsi, kde přebrodlil v místech dnešní D. N. Vsi Javoroky a putoval dále do míst, tehdy ještě též neexistující vsi Byšice a neexistujícímu kostelíku. Odtud přes Bulici dále na Miletín.

V r. 1125 byl biskup nucen misií v Polsku ukončit a vrátit se zpět do Bambergu a není tudíž vyloučené, že se stejnou cestou z Polska vracel, tedy přes Miletín a Bělohradskem. Jeho návštěvu v Praze u nemocného, vládnoucího knížete Vladislava I. zaznamenal i kronikář Kosmas.

Nutno poznamenat, že tento biskup Otto byl později kanonizovaný na svatého, i když o konání zázraků jsem se nikde nedočel.

Josef Špür, foto: autor, Wikipedie

I tuďy šel
sv. Otto k Miletínu

HISTORICKY O POUTI

ve Hřidelci a v Lánech

Oltářní obraz v kostele ve Hřidelci

Lány kolem roku 1717 až do roku 1766 patřily k osadě Hřidelci. Ve Hřidelci byl rychtář a v Lánech jen konšelé.

Osada Hřidelec měla původně dřevěný chrám, a to asi od roku 1352. Roku 1787 byl chrám vyloučen s obcí Hřidelec od fary Bělohradské a přivtělen k nově zřízené lokalitě chotečské. Budova tohoto chrámu, dřevěná, byla už tak chatrná, že roku 1830 po varování nešťastí pádem, musela být zbourána. Základní kámen ke stavbě nového, od kamene stavěného kostelíčku, byl položen 22. května 1839. Přítomen byl velectihodný kněz František Fiala, lokální chotečský. Kostelíček byl stavěn nákladem záduší svatojanského - újezdeckého. Něco přidáno bylo ze záduší hřideleckého.

Zvon ve Hřidelci

Ostatní náklad nesla sama osada Hřidelec (jednalo se o kámen a jeho přípravu, fůry a všechnu ruční práci). Nový kostelíček byl stavěn podle tehdy moderního způsobu s věží nad hlavním vchodem. Vysvěcen byl slavnostně roku 1841 na svátek sv. Štěpána, jež toho roku připadl na neděli. *Původní oltářní obraz byl mistrně malován, představoval sv. Jiřího sedícího na koni. Občanům hřideleckým se ale nelíbil také proto, že se jim sousední obyvatelé posmívali, že mají na oltáři valacha a tomu, že se čest prokazuje. (Citováno z historického pramene.)*

Dali si vymalovati nový obraz oltářní, méně mistrný. To zjištěno z historických pramenů, ale bez uvedení, kdo byl autorem obrazu původního ani který autor maloval obraz nový, současný. Kam se poděl obraz původní a kde se nyní nalézá, se nepodařilo zjistit.

Lánští občané si postavili svůj svatostánek – kapličku v roce 1843 podle vzoru kapličky v Soběrazu u Železnice (tak je uvedeno v historických pramenech). Není tomu ale tak, vzorem pro stavbu kapličky v Lánech nejpravděpodobněji byla kaplička ve Studeňanech. Kaplička v Lánech, podle jednoho z historických pramenů, byla zasvěcena sv. Václavu. Na malém oltářníku ale stávala bílá porcelánová soška Marie s Jezulátkem. Soška byla odcizena a zůstala jen pro ni zhotovená nosítka, na kterých byla nesena například při slavnosti o květné neděli. Současný obraz v kapličce maloval bělohradský učitel František Koubek.

Ke každému kostelu patří posvěcení a pouť (jeho narození a svátek). Posvěcení, jako místní slavnost, se původně drželo ve výroční den posvěcení kostela. Bylo to v den, kdy byl kostel po stavbě nebo přestavbě vysvěcen a mohl být používán k bohoslužbám. V českých zemích bylo drženo posvěcení havelské (císařské) třetí neděli v říjnu, nebo hody svatováclavské (v nové době po roce 1918). Posvěcení v Čechách, na Moravě hody, bylo ale také oslavou skončených polních prací. Posvěcení se místně slavilo v různou dobu a časem se jeho držení dle zvyku ustálilo.

Pouť se slaví podle jména světce, kterému byl kostel zasvěcen. Pouť v místě, obci, se obvykle slaví následující neděli.

Svátek svatého Jiří - 24. dubna, připadne letos na neděli.

Lánští občané v záležitosti držení poutě zůstali při svátku sv. Jiří, jak tomu bylo v době, kdy osada Lány v minulosti ke Hřidelci patřila.

Obraz v kapličce

Nový zvonek nese jména dvou světců, sv. Jiří a sv. Václava.

Až o pouti v nedělní poledne zazní zvony ve Hřidelci a v Lánech, občané zasednou k slavnostně připravenému obědu a vzpomenu na své předky, bude tomu tak historicky již více jak tři století.

Vlastimil Hrnčíř, foto: autor

Zvon v Lánech

Historické fotky z Bělohradska

1

Manipulák v Lázních Bělohradě.

2

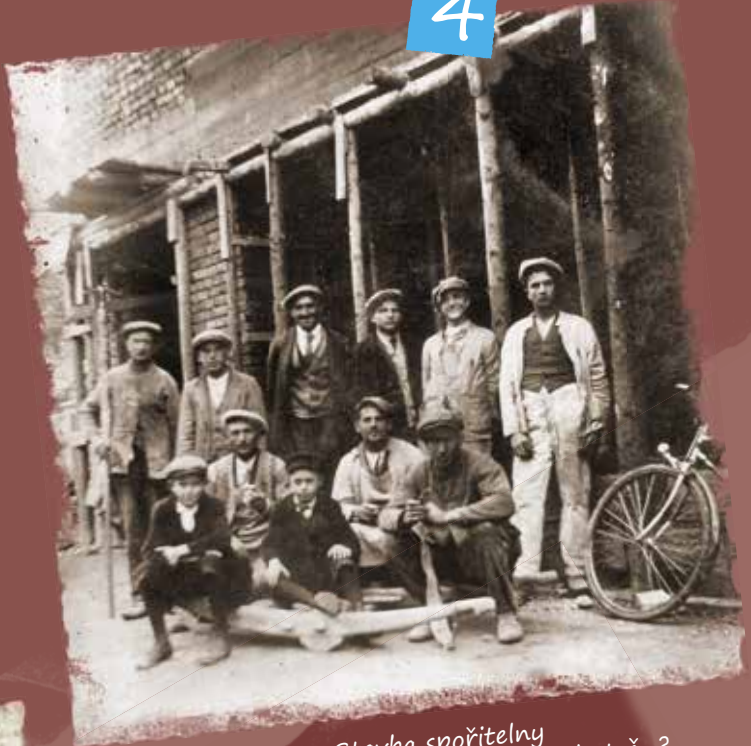
Manipulák v Lázních Bělohradě.

3

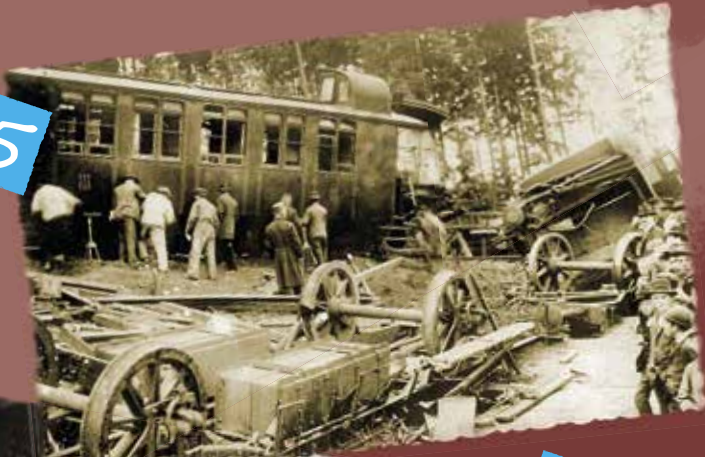
Stavba Fričova muzea v roce 1904.

4

Stavba spořitelny
Stojící zleva: ?, ?, Zapadlo - Choteč, ?,
Miroslav Zapadlo - Choteč, ?,
Klečící: ?, Korbelař - Nová Paka, ?, Ota, ?

5

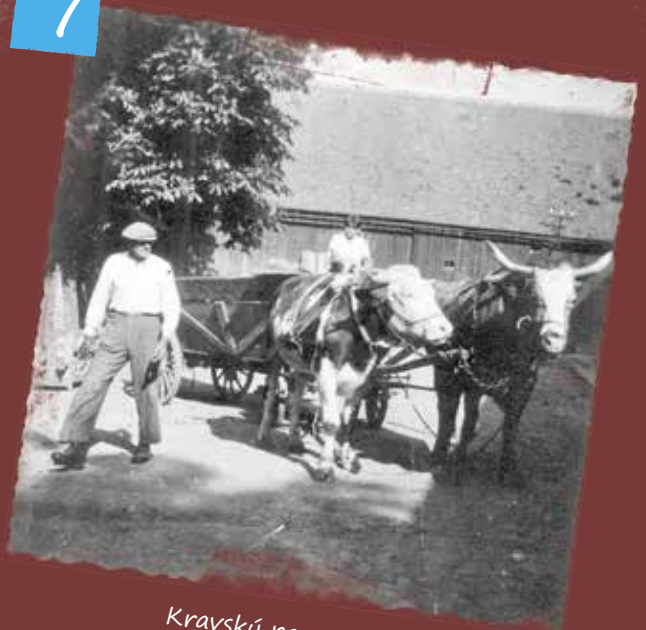

6

Železniční neštěstí u Valdova.

7

Kravský povoz v Brtvi.

DOBRÝ DEN PANE ČELIŠI.

Letos mi bude pětáctičet a dávno jsem se smířila s tím, že ne vše co se v tisku píše, je pravda. Co jste ale napsal v posledním čísle Bělohradských listů mi zvedlo tep.

Reaguji na článek o Novoročním výšlapu. Letos se běželo!!!! Běžel stejný počet běžců, respektive běžkyň, jako v roce minulém, tedy tři. To, že neběžela vaše Jaruška neznamená, že se neběželo. Vítězka měla čas 26:01 a i další dvě se vešly do půl hodiny, to všechno jsou krásné výkony.

Byl to velký zážitek, cestou tam jsme neběžely naplno, navzájem se povzbuzovaly a domlouvaly na trase, cestou zpět už běžela každá podle svých možností.

Nestojíme o to, aby se o nás psalo, není to závod, nebylo odstartováno, čísla se nerozdala, v cíli nikdo nečekal, ale napsat, že se neběželo????

Dnes jsem se byla dopoledne proběhnout a potkala jsem několik lidí se stejným cílem. V našem městečku žijí aktivní lidé, pojďte udělat něco pro to, abyste příští rok mohli napsat, že se běželo v rekordním počtu účastníků...

Děkuji za přečtení a reakci, s pozdravem

Veronika Podlipná

Milá Veroniko,

máte naprostou pravdu. Článek jsem pojal jako vejšlap a běžce jsem úplně vynechal. Pouze zmínka o nestartující Jáře Záveské... Mimochodem Váš čas 26 je dost dobrý.

Nikdy jsem se však nesnažil psát nepravdu, nikdy jsem nechtěl, abych čtenáře naštvál. V případě Novoročního vyběhnutí/vyšlápnutí, jsem zkrátka přehlédl běžce. My starší jenom povídáme a jdeme. Domnívám se, že zmínka o Vašem kolegovi/manželovi byla v předešlých Listech.

Lehce mi křivdíte, za což Vás omlouvá vaše mládí (gratulace k té pětáctičetce!).

Když Vám bylo pět šest, tak jsme s Jardou Krausem pořádali 2 x 50 x kilometr. Celkem sto lidí běhalo v Bazárně kilometr! Ukažte mi někoho, kdo toto dnes zorganizuje. Sice píšete, že nechcete reportáž o běhání, myslím však, že by nebylo vůbec marné o běhání napsat! Bělohradské listy, Jarda Voves i já jsme připraveni...

Veroniko, ještě jednou přijměte moji omluvu, kterou otiskneme v dubnových Listech.

Eduard Čelíš

MUZIKÁL ELIŠKA KATEŘINA SMIŘICKÁ V MASARYKOVĚ DIVADLE V JIČÍNĚ

bude uveden ve dnech **20., 23., 24. a 25. května od 18:00 a 21. a 22. května od 17:00** Základní uměleckou školou J. B. Foerstera Jičín. V tomto ojedinelém projektu účinkuje na 170 žáků školy ve věku od 5 do 21 let v choreografii a režii Emny Březinové. Všechna tři jednání doprovází živá hudba symfonického orchestru školy, který čítá 54 žáků ve věku od 9 do 18 let, pod taktovkou ředitelky ZUŠ Jaroslavy Komárkové. Scénář a texty písní - Martina Komárková, hudba - Otakar Kovář. Více informací najdete na www.zusjicin.cz. Vstupenky lze již nyní zakoupit či rezervovat v Městském informačním centru v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 1, tel. 493 534 390. Přijměte srdečné pozvání.

SOUTĚŽ

Kde v Lázních Bělohradě je tento kamenný reliéf?

Své odpovědi posílejte na mks@lazne-belohrad.cz do konce března. Ze správných odpovědí vylosujeme výherce, který obdrží roční předplatné Bělohradských listů.

OMLUVA MANŽELŮM JAROSLAVĚ A BOHDANU KIECOVÝM

Na veřejném zasedání zastupitelstva města Lázně Bělohrad, které se konalo dne 10. 2. 2016, jsem při projednávání příspěvku pana Bohdana Kiece k výstavbě vodovodu a kanalizace v Brtvi uvedl, že pan Kiec při vyjednávání s městem neustále lobuje a vydírá město. Za tento svůj výrok se manželům Jaroslavě a Bohdanu Kiecovým omlouvám s tím, že tento výrok byl vyústěním samotné diskuse na veřejném zasedání zastupitelstva města a neměl jsem v úmyslu žádným způsobem ani jednoho z manželů jakkoli poškodit. Výrok se nezakládá na pravdě a uvádím, že manželé Kiecovi svým jednáním a hájením svých zájmů nijak město nepoškodili. Manželům Kiecovým jsem se již omluvil osobně, ale vzhledem k tomu, že můj výrok byl pronesen v průběhu veřejného zasedání zastupitelstva města, omlouvám se tímto ještě jednou, a to veřejnou formou.

Jan Pavlásek, místostarosta města

KAMENICTVÍ
Veverka
Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

Jan KEJVAL
Svatební fotografie
Fotografie dětí
Portréty, Těhulky
Glamour
e-mail: kejval.foto@seznam.cz
mobil: 608 373 551 www.kejval.info

Jednoduchý MINIKVÍZEK

1) Správný název naší školy je:

- a) Základní devítiletá škola K. V. Raise . . . P
- b) základní devítiletá škola K. V. Raise . . . D
- c) Základní Škola K. V. Raise J
- d) základní škola K. V. Raise N
- e) Základní škola K. V. Raise V

2) V letošním školním roce škola slavila:

- a) 130. výročí založení Á
- b) 140. výročí založení Ý
- c) 120. výročí založení O
- d) 110. výročí založení Í

3) Mezi významné žáky patřily tyto osobnosti:

- a) K. V. Rais, T. More, E. Buchar, F. D. Skořepa * D
- b) K. V. Rais, K. Moor, E. Buchar, F. D. Skořepa * B

4) Na škole působili:

- a) L. Mašíňová, R. Těsnohlídek. A
- b) S. Rudolf, H. Pawlovská E
- c) L. Mašíňová, S. Rudolf O

5) Žákovský parlament, který na škole pracuje, se prezentuje pod názvem:

- a) Syslové Ř
- b) Křečci. R
- c) Zajíci Z
- d) Jezevci Ž

6) Ženský pedagogický sbor na škole „zdobí“:

- a) 2 pedagogové M
- b) 3 pedagogové S
- c) 1 pedagog V
- d) 4 pedagogové N

7) Závěrem minikvízu trocha matematiky. Jestliže všechny třídy na škole jsou paralelní, je na škole:

- a) 14 tříd. Í
- b) 16 tříd. Ě
- c) 18 tříd. Ě

TAJENKA

1 2 3 4 5 6 7

□ □ □ □ □ □ □

* pozn.

T. More (Svatý Tomáš More [mør], anglicky Thomas More, (7. února 1478, Londýn – 6. července 1535, Londýn), byl anglický právník, politik a spisovatel. RNDr. Emil Buchar, DrSc. (4. srpna 1901, Horní Nová Ves, Lázně Bělohrad – 20. září 1979, Příbram) byl český pedagog, vědec – astronom a geodet, člen Mezinárodní astronautické federace, COSPARu a dalších organizací. – František D. Skořepa (13. června 1950 Hradec Králové) – je cestovatel, námořník, spisovatel.

Poslední rozloučení s bývalou jídelnou n. p. Náradí postavenou na konci šedesátých let minulého století. (las)

Vandalové opět řádili, tentokrát před Fričovým muzeem. Asi nemá cenu situaci více komentovat, spíš přichází otázka „Neviděl je někdo?“ (las)

Vážení spoluobčané,
jak jste jistě v poslední době zaregistrovali, proběhlo ve městě a okolí kácení několika vzrostlých stromů. Jednalo se o **6 bříz bělokorych** v ulici Za Mostem, které byly pokáceny z bezpečnostních důvodů a na základě požadavku Povodí Labe s.p., které bude provádět sanaci nábřeží. Dále byl pokácen **smrk pichlavý** u dětského hřiště na Jiráskově nábřeží, který byl ve spodní části mechanicky poškozen, byla u něho počínající hniloba, narušen kořenový systém a hrozil zde pád stromu. Dále byla pokácena **smuteční vrba bílá** v Brtvi nad ATS, u které došlo vlivem stavby kanalizace a vodovodu k poškození kořenového systému, tím narušení stability a byla u tohoto stromu již počáteční hniloba. Dále byl pokácen jeden **javor klen** v prostoru hřbitova na Horní Nové Vsi, který svým kořenovým systémem poškozoval hroby. V prostoru před hřbitovem na Horní Nové Vsi byly pokáceny všechny zde stojící **stromy**, které byly poškozeny hnilobou, proschlými větvemi, nakloněním a hrozil zde pád stromů. Jednalo se o jedli bělokory, 2 smrky pichlavé a lípu srdčitou. Dále bylo z bezpečnostních důvodů požádáno o skácení celkem **3 lip srdčitých** v Brtvi, které jsou u silnice nad ATS. Tyto lípy byly stavbou vodovodu a kanalizace do takové míry poškozeny, že je cca 50 % kořenového systému buď úplně odstraněno, nebo byl poškozen natolik, že není možná regenerace stromů. Vzhledem k tomu, že stromy tvoří určitou dominantu na svém místě, požádali jsme odbornou firmu o zpracování posudku stromové zeleně přímo na tyto 3 lípy, abychom měli jistotu, že jejich pokácením nezpůsobíme na těchto stromech zbytečnou škodu. Podotýkám, že pokácení těchto stromů bylo povoleno, ale se samotnou realizací počkáme na posouzení. Poté bude učiněno konečné rozhodnutí, jak se stromy naložíme. Jako poslední lokalitu, kde řešíme stromy, je Dolní Javoří, kde máme celkem **4 lípy srdčité**. Zpracováním odborného posudku stromové zeleně je doporučeno největší z lip pokácet, jelikož je z velké části uschlá, je narušena hnilobou a je vychýlena do strany. U ostatních lip bude proveden zdravotní řez odbornou firmou. K veškerému kácení dřevin ve městě bych dodal, že kácíme skutečně pouze dřeviny, které jsou nebezpečné, poškozené, nebo dožitě a vždy budeme provádět na stejných místech novou výsadbu.

Jan Pavlášek, místostarosta

HLEDEJ

BĚLOHRADSKÁ PŘÍJMENÍ

- 1/ Hele Pepo neruš nás
- 2) Každá hospoda vidličky prostírá
- 3) Hned volej ARO, švagrová
- 4) Muži obli mají přednost
- 5) Praděd i Cínovec
- 6) Kahan zlomil tmu
- 7) Ostrý trn kaktusu
- 8) Malá chalupa u kostela
- 9) Dovezu kalhoty z Tesca
- 10) Kup jenom smalt Manon
- 11) Černý touš končí v brance
- 12) Vybral:
Operovali mi kyčel i štítnou žlázu

Jaroslav Kraus

Váš prodejce nemovitostí

Chcete prodat nemovitost?

Kontaktujte mě na tel.: 602 246 684

Vyřídím za Vás veškeré nutné náležitosti:

- nalezení kupujícího díky profesionální prezentaci Vaší nemovitosti
- zajištění veškeré smluvní dokumentace i advokátní úschovy
- znalecký posudek pro FÚ i štítek energetické náročnosti
- zvládnou vyřešit i komplikované případy (exekuce atd...)

Postarám se o to, aby prodej nemovitosti pro vás byl příjemným zážitkem...

www.hkpartners.cz j.kraus@hkpartners.cz Těším se na úspěšnou spolupráci.

KOLA ŠÍŘ BĚLOHRAD

T.G.Masaryka 297 608813380

pondělí
10 - 17
úterý
10 - 17
středa
10 - 14
čtvrtek
10 - 17
pátek
10 - 17
sobota
9 - 11,30

otevírací doba BŘEZEN - ŘÍJEN

RIDE LIFE.
RIDE GIANT.

HLEDEJ BĚLOHRADSKÁ PŘÍJMENÍ - ŘEŠENÍ: 1) Poner 2) David 3) Jaroš 4) Blima 5) Dedic 6) Hanzl 7) Tmka 8) Pauk 9) Zůkal 10) Altman 11) Ousko 12) Čelís / KVIZ - ŘEŠENÍ: Výborně.

JARNÍ ČÁST SOUTĚŽE ZAHÁJÍ Z PRVNÍCH MÍST

Žákyně přezimují v krajském přeboru rovněž na prvním místě a zimní přípravu si okořenily postupem na halové celorepublikové finále. Zde skončily těsně pod „bednou“ na děleném 4. - 6. místě, což při faktu, že spolu hrají teprve dva roky, je velmi pěkný úspěch. Od trenérů Martyiny Mílové, Ludka Petřivého a nově Markéty Fišarové se dozvídám, proč holky stále mají házenkářský apetit. „Jádro týmu tvoří spolužačky z jedné třídy a se zbytkem hráček tvoří obrovskou partu. Díky rodičům se složily na nové dresy, díky kterým je týmový duch ještě silnější.“

„Velký dík patří zdejší základce za poskytnuté zázemí, které na hřišti chybí, a městu za dobrou spolupráci. Nezanedbatelnou podporou všech žákovských týmů jsou ale rodiče, kteří opakovaně vozí děti svými auty k zápasům, kde pak vytváří důležitou diváckou kulisu. Na domácí půdě bych pak přál holkám a klukům větší podporu diváků. Podařilo se nám zajistit i občerstvení, tak snad dobré výsledky přilákají na zápasy ještě více fanoušků. Bylo by pěkné navázat na oblibu házené z dobových fotografií, kdy hřiště za sokolovnou lemovaly špalíry diváků,“ uzavírá naše povídání Petr Chemišinec.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv házené

„Když listuji kronikami házenkářského oddílu, které aktualizuje obětavý předseda Jírka Pech, je až překvapující, kolik Bělohradků za mlada hrálo házenou,“ říká jeden z trenérů mládežnické házené Petr Chemišinec. Podíváme-li se však do současných výsledkových tabulek a listin, zjistíme, že bělohradská házená na tom zase není tak špatně ani dnes. V krajském přeboru mají zastoupení v každé žákovské kategorii a směle drží krok s konkurencí.

Mladší žáci budou zahajovat jarní část krajského přeboru z první příčky tabulky a jejich trenéři Petr Bajer s Petrem Chemišincem jsou na své svěřence právem pyšní. „Jsou to kluci, hrající zhruba ve stejné partě už od přípravy, a pomalu se u nich začíná ukazovat i určitá sebranost.“ sděluje mně druhý Petr z trenérské dvojice a dodává: „Někteří se už dokonce otkávají i mezi staršími žáky, ale tam je to pro ně ještě hodně těžké. Na hřišti se sejde třeba jedenáctiletý s patnáctiletým, a to je hodně velké rozdíly.“ Starší žáci skončili podzimní část soutěže v polovině tabulky a s konkurencí se potýkají statečně.

Horní řada zleva - Špürová Michaela, Mílová Lucie, Hromadová Lucie, Kozáková Alena, Petřivá Bára, Mikolášková Simona, spodní řada zleva - Zivrová Veronika, Smutná Natálie, Vágenknechtová Adéla, Hrnčířová Natálie, chybí zde - Chemišincová Anna, Černá Denisa, Lelková Barbora, Chaloupská Klára, Hudecová Nela, Kriegelová Anežka, Frošová Kristýna, Kubaryčová Kristýna, Dostálová Michaela, Turková Adéla, atd.

Stojící zleva - Lelek Jan, Kubaryč Alexandr, Kráčmar Matyáš, Kraus Lukáš,
sedící zleva - Poner Danny, Chemišinec Jan, Halouzka Filip, Sucharda
Tomáš, Bajer Vojta, Štefan Josef, Břeský Vojta, Janák Patrik,
ležící - Hampl Jan

Zleva - Hampl Jan, Kraus Lukáš, Petřivý Ludvík, Chemišinec Jan, Zlatník
Štěpán, Halouzka Filip, Fejfar Lukáš, Poner Tomáš, Mistr Michal,
chybí zde - Froš Martin, Okrouhlecký Jiří, Pavlásek Jakub, Sogel Jakub,
Máslo Adam, Haken Kryštof, Poner Max, Nerad Vojta, Kunt Ondřej,
Mikolášek Tomáš, Votápek Lukáš, atd.

I+H Javorka Cup 2016 12. 3. 2016

Halového turnaje starších přípravků se zúčastnilo 90 dětí z 10 týmů. Padlo celkem 106 branek.

Vyhrál tým MFK Trutnov. Druhé místo obsadily Hořice, třetí byli domácí **FKM Javorka** ve složení: Lukáš Pour, Vojtěch Šádek, Patrik Adámek, Jiří Tázlar, Vojtěch Břeský, David Janák, Jan Kněžourek a brankář Martin Kracík (trenéři: Pavel Janák a Michal Šorm).

Klukům za odvedený výkon a zaslužené 3. místo patří velké poděkování. V semifinále nás potkala jediná prohra v turnaji, a to s Hořicemi, které zasluženě zvítězily 2 : 1. V boji o 3. místo jsme remizovali 2 : 2 s Chlumcem. Vyhráli jsme až na penalty, když rozhodující penaltu se štěstím vstřelil Patrik Adámek.

Náš druhý tým **SK Miletín** se umístil na 5. místě (Matyáš Paulus, Šimon Machačka, Eliška Baliharová, Tomáš Urban, Jakub Machačka, Jiří Vaniš, a brankář Lukáš Peca (trenér: Ondřej Machačka).

Pavel Janák, foto: archiv

FKM Javorka

Nejllepším střelcem turnaje s 10 brankami se stal Šimon Machačka z SK Miletín a nejllepším hráčem turnaje byl vyhlášen David Janák z FKM Javorka.

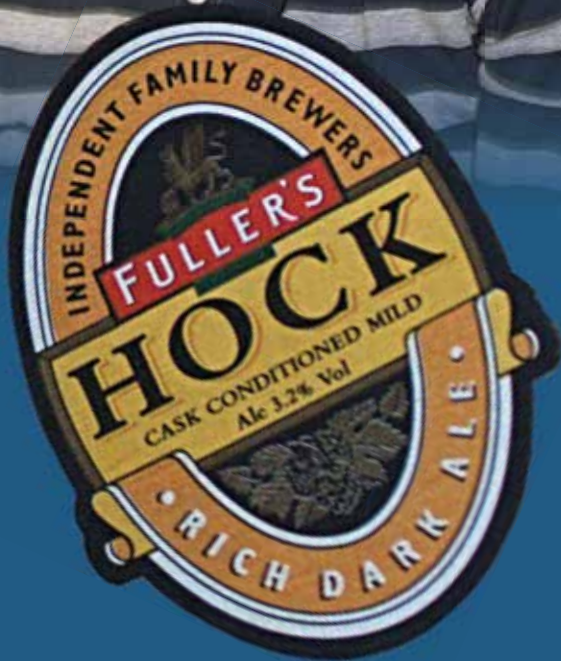
**V letošním roce oslaví
SDH Dolní Nová Ves
80. let od založení sboru.**

Obracíme se na lidi hlavně z Dolní Nové Vsi, jestli nemají doma nějaké historické materiály a fotografie týkající se sboru. Jestliže ano, přineste je, prosím, na MKS do Památníku K. V. Raise. Předem děkujeme. SDH D. N. Ves

ŠIKOVNÉ RUCE A CHYTRÉ HLAVY

Petr Kráčmar To není koníček, ale kůň!

Už koncem 19. století, kdy pивní tácky v Německu vznikly, se na nich začaly objevovat názvy a obrázky pivovarů. Dokonce prý zpočátku neměly chránit ubrus před stékající pěnou, ale pivo před dotěrným hmyzem.

První opravdický tácek stvořil z dřevěné plsti drážďanský Robert Sputh v roce 1880.

A že pивních etiket je nepřeborné množství a jejich sbírání nemá hranic, tohle jsem se v kostce dozvěděl z internetových stránek. O bližší informace jsem požádal PETRA KRÁČMARA (*31. 5. 1964), dlouholetého bělohradského sběratele právě pивních tácků, etiket, sklenic, soudků i lahví.

Mohla za to vojna

Když jsem byl v Plzni na vojně, tak jsem se dostal na pivovarskou výstavu. Pивní tácky, etikety, sklenice, lahve. Tady to všechno začalo, tady mě to chytlo a bylo to daný. Byl rok 1983 a já zůstal u sbírání pивních věcíček neskutečných třiatřicet let!

Krčky, předky, záda

Ano. Krčky, předky, záda – to jsou tři části pивních etiket. Ty jsem před deseti, dvanácti lety hodně omezil. Začaly vznikat minipivovary, kterých je dnes přes čtyři stovky. Některý pivovar udělal víc etiket, než vlastního piva. Etikety nemají katalogy a jejich rozsah nejde vůbec obsáhnout. Dřív stály etikety 5, 10 haléřů, dnes od koruny výš. I sto a více korun. Proto se etiketám nevěnuji.

Paka je moje krevní skupina

Rok jsem dělal technika v packým pivovaru. Paka je zkratka „moje“. Jinak pивním táckům vévodí Plzeň. Sběratelství už není mým koníčkem, je mým koněm. Jezdím na burzy do Hradce, Pardubic, Prahy, Turnova, Plzně, Budějovic, Ostravy, Olomouce. Výměňují si pивní tácky s kolegy v Německu, Walesu, Polsku, Rakousku, v Rusku.

Východní Čechy a hospodské tácky.

Každý ze sběratelů se specializuje na svůj region. Proto já mám východní Čechy, Paku, Rohozec, Trutnov, Harrachov. Jinak to vlastně ani nejde.

Dnes si dost hospod nechává vyrobit své vlastní pивní tácky. To je vlastně ta nejlepší reklama.

Tolik povídání s Petrem Kráčmarem, který rád přivítá zájemce o výměnu či spolupráci v tomto pивním sběratelství. Jak jinak zakončit „pивní“ povídání, než slovy klasika. Mistr Bohumil Hrabal a jeho Taneční hodiny pro pokročilé:

„V restauraci při zábavě si stěžoval hostinský, že hosti mu z tácku umazávají čárky, a byla tam se mnou jedna krasavice, která řekla, pánové, já mám čárku a tu mi tak hned nikdo neumaže!“

Eduard Čeliš

